

Anticipația

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ARTHUR CLARKE

Sfîrșitul copilăriei

ROMAN

* * * *

Știință și tehnică

470

SUMAR

* * * * * * * * * * * * *

Anticipația

COLECȚIA DE POVESTIRI SF
editată de revista „Știință și tehnică"
Serie nouă, anul I

Redactor-șef: **Ioan Eremia Albescu**
Redactor-șef adjunct: **Gheorghe Badea**
Secretar responsabil de redacție: **Adina Chelcea**
Responsabilul colecției: **Viorica Podină**
Corectura: **Lia Comănici**
Prezentarea artistică: **Adriana Vladu**
Culegere pe calculator: **Tomina Gherghina**
Prezentare grafică: **Arcadie Daneliuc**
Coperta: **Călin Popovici**
Consultant literar: **Cristian T. Popescu**

Administrația: Editura „Presa Liberă" - București
Tiparul: Întreprinderea Poligrafică Sibiu

CÎTEVA MOTIVE DE FERICIRE

de SORIN F. POPA

Desen de CĂLIN POPOVICI

Dacă domnul Flavius Nicola ar fi știut de la început ce năpastă își ia pe cap acceptîndu-l pe micul Anselm, ar fi renunțat de bună seamă. Dar astfel de presimțiri nu stau în puterea oricui, așa că nimic nu părea în neregulă în clipa cînd domnul Bertrand și fiul său, o creatură mică, pistruiată și cu o căutătură sașie, intrau pe poarta taberei. Domnul Nicola le-a ieșit în întîmpinare cu bine cunoscuta-i jovialitate și le-a prezentat „Tabăra de antrenament și instruire intensivă“ drept unica din lume recomandată copiilor superdotați. Și asta nu fiindcă întîmplător era chiar unul din directori, oh, nu, ar fi însemnat să facă o afirmație părtinitoare, nu, ci fiindcă exact așa stăteau lucrurile.

Micul Anselm a înțeles totul dintr-o privire și a reușit imediat să-i găsească pe ceilalți băieți adunați în spatele unui display pe care se derula ultimul joc la modă. N-a fost primit cu prea multă încîntare, deoarece toți erau deosebit de captivați. Mediul a părut să-i convingă și singurul lucru care l-a deranjat a fost absența fetițelor, tare i-ar fi plăcut să le tachineze, dar n-avea ce face, oricum erau destule jucării în tabără. A alergat să-i spună domnului Bertrand că-i convine să-și petreacă următorii ani acolo, în tovărășia atîtor lucruri care promiteau să devină încîntătoare. L-a întrerupt pe tatăl său dintr-o discuție cu domnul Nicola care tocmai expunea o mică teorie:

— ...Libertatea lor este aparent nelimitată, trebuie să aibă ocazia să fie și obraznici, dar evenimentele nu sînt lăsate la voia întîmplării. Puteți avea toată încrederea, avem un personal deosebit de calificat.

Iar micul Anselm a reținut cu exactitate afirmația privitoare la obrăznicie, deși, aparent naiv, se prefăcea că nu înțelege nimic din discuția celor doi adulți. Și ulterior s-a văzut că băiețelul, care a devenit destul de curînd un adolescent rebel, a pus bine în practică preceptul reținut cu acuratețe.

A devenit cel mai abil jucător, lăsîndu-i mult în urmă pe ceilalți, fiindcă a învățat rapid toate șmecheriile computerului. Se distra mereu inventînd programe-virus cît mai nocive și implantîndu-le în calculatorul taberei, de altfel a și cîștigat concursul neoficial organizat între băieți pe această temă, fiindcă specialiștii de la „NUMERIC“ au lucrat o săptămînă ca să restabilească setul de date șterse din memoria care nici nu voia să se lase reîncărcată.

Toată lumea știa că era tot mîna lui în șotia făcută doamnei Sonia Andres, care s-a procopsit cu palpitații cînd a descoperit în patul ei un păianjen mecanic. Totul

n-ar fi fost prea deocheat dacă, încercînd să cheme pe cineva în ajutor, doamna Andres n-ar fi obținut pe display în locul chipului celui apelat un..., adică o..., în fine, o obscenitate fidel redată și însoțită de cuvinte adecvate care ar fi adus într-o criză de isterie pe orice femeie decentă, cum de altfel s-a și întîmplat.

Bineînțeles că niciodată juniorul Bertrand nu putea fi învinuit de-a dreptul: programele-pirat nu permit depistarea vinovatului, iar măscările care au făcut-o pe Sonia Andres, în pragul unei prăbușiri nervoase, să părăsească tabăra renunțînd și la idila cu domnul Nicola, puteau fi opera oricăruia dintre puști. Toți erau la fel de obraznici, gata oricînd să poarte părul zbîrlit sau cu plete pînă la coate sau tuns complet, gata de orice ispravă dacă e la modă, dacă „se poartă".

Domnul Nicola Flavius a devenit suspicios abia după ce colegii lui Anselm au început să-i bage fitile. Asta fiindcă puștiul cu mutrișoară pistruiată și inocentă îi nevrozase pe toți cu supercapacitatea lui de a pricepe orice și oricît de repede și mai ales datorită ultimei șmecherii.

Pe display-uri apăruse la un moment dat o propunere de joc foarte tentantă, care suna cam așa:

„Ingenio

Se poate practica solitar sau în grup ca joc de societate.

Obiectul jocului: Întrerupto tip ISA 504/2.

Instrucțiuni: După procurarea obiectului se procedează la desfacerea celor patru cleme laterale. Prin această operație obiectul este dezasamblat în părțile sale componente. Se obțin: 8 arcuri oțel special, 16 contacte duble platină-iridiu și 32 bucăți izolatoare din teflon, plus cele două capace și clemele laterale.

Scopul jocului: Reasamblarea cît mai rapidă a întrerupătorului.

Mențiuni speciale: N-aveți nici o șansă, aceasta se execută cu dispozitive speciale pe banc de lucru robotizat".

Puștii au fost stimulați de rusticitatea jocului și mai ales de imaginile insultătoare cu care se încheia propunerea de joc. Astfel că în curînd toate locurile au rămas goale în sala de instrucție, iar doamna Telma a trebuit să îi raporteze domnului Nicola că rămăsese cu gura căscată constatînd la inspectarea panourilor solare lipsa tuturor întrerupătoarelor tip ISA 504/2 și bineînțeles absența curentului electric în toată tabăra datorită epuizării între timp a acumulatoarelor. Pe terenul de tenis cei șaisprezece băieți se chinuiau transpirați, care mai de care înjurînd și mușcîndu-și limbile de ciuda nereușitei. Într-adevăr misiunea reasamblării întrerupătoarelor fusese grea.

Dar Anselm era deja departe, ieșise din tabără într-o mică escapadă. În ziua aceea nefastă s-a întîlnit pentru prima oară cu Laura. El n-ar fi putut spune că întîlnirea a fost neplăcută: ea zîmbea fericită oricui și pantalonii ei scurți, tricoul subțire lipit de trup sau mai bine zis ceea ce se ghicea dedesubt l-a făcut pe tînărul Bertrand să îndrăznească:

— Salut, pe mine mă cheamă Anselm.

Laura s-a uitat la el curioasă, încercînd să-și aducă aminte dacă se mai văzuseră cîndva, dar nereușind să-l extragă din memorie, i-a întors grațioasă spatele. El a mai pipăit-o cu privirea, apoi a insistat, alergînd în jurul ei și debitînd la iuțeală ultimul banc, care i-a readus Laurei ceva din buna dispoziție. Totuși, s-a prefăcut țîfnoasă și s-a oprit brusc, cu ochii micșorați de furia mimată, țintuindu-l pe infractor:

— Și ce vrei, domnule Anselm?

Atitudinea ei provocatoare, care se vroia agresivă și descurajantă, i-a luat mințile astfel încît gura lui a rostit ceva teribil:

— Nu vrei să...

Și a urmat propunerea directă pentru acea activitate sportiv-educativă în doi care-i tulburase adesea visurile în ultima vreme. La auzul cuvintelor neobrăzatului, Laura a făcut ochii mari, apoi, revenindu-și din uimire, i-a aplicat bădăranului o palmă răsunătoare peste față. S-a întors calmă, profitînd de zăpăceala lui, și a intrat în compartimentul de locuit în fața căruia tocmai avusese loc schimbul de „amabilități".

Anselm a ridicat ochii, memorînd locul unde se despărțise de frumoasa lui „cucerire", dacă se poate spune așa. Era atît de furios pe sine și pe întreaga situație încît, fără să-și dea seama, bombănind și lovind cu pumnul în toate zidurile din cale, a apucat-o pe aleea pe care nu mai mersese pînă atunci.

„Nu vreau să mai aud de fete", a gîndit cătrănit, „nici de femei", a completat el cu năduf. Nimic n-a reușit să-i alunge preocupările misogine pînă în clipa cînd a dat cu ochii de „Sferohaos".

„Jocuri de inteligență", zbierau afișele vorbitoare la un volum prea mare pentru zona pustie în care fusese implantată minunea. Oricum, omul de rînd se complexează de îndată ce ar vrea cineva să-i testeze agerimea minții, așa că mușteriii nu se prea înghesuiau, mai exact nu era absolut nimeni în preajmă. Dar Anselm nu se simțea deloc deranjat de întrebările la adresa gradului său de inteligență și a hotărît că era cazul să și-l verifice din nou, avînd în vedere ultimele desfășurări de evenimente.

„Sferohaosul" n-avea nici o intrare, de fapt era mai degrabă un poliedru decît o minge, infirmînd astfel chiar denumirea sa. Zecile, poate chiar sutele de fețe poligonale imense se mișcau încontinuu din articulații interne, depărtîndu-se sau apropiindu-se lent cu cîțiva

milimetri, de parcă întreaga coşmelie respira cuminte.

Anselm i-a dat ocol de cîteva ori, iar în cele din urmă ochiul său ager a descoperit ceva care nu se încadra în uniformitatea întregului: un cerc cît palma a cărui formă geometrică era în contrast vădit cu poligoanele. S-a apropiat temător şi a atins cu un deget cercul. Ceva s-a schimbat pe dată, „Sferohaosul" s-a oprit din respiraţie, dar atît, nimic mai mult. Anselm a pus atunci toată palma şi un poligon s-a lăsat în jos, deschizînd o cale spre interiorul enigmatic.

„Aha", a exultat el, „vasăzică nu intră decît cine merită."

A intrat voios, mîndru că trecuse de primul Cerber, fără să acorde atenţia cuvenită unui detaliu ciudat, şi anume faptul că în cerc se afişase chiar numărul său matricol.

Ce ar fi putut să-i atragă atenţia acolo, după ce poligonul se închisese la loc, păstrîndu-l cu grijă în interior, prizonier sau oaspete. Nu era mai nimic demn de luat în seamă, doar multe orificii, intrînduri în alte încăperi cu pereţi tapisaţi, buretoşi, care nu conţineau nimic între ei. Undeva, culcat pe podeaua confortabilă, pare-se, şedea un om zdrenţăros şi nebărbierit, care i-a dat „bună ziua" cînd a trecut pe lîngă el. I-a răspuns distrat la salut, dornic să parcurgă cît mai repede peştera aceea supraetajată, aglomerată de găuri şi încăperi goale.

„Poate există o logică în parcurgerea traseului", a gîndit şi a început să ia în seamă detaliile. Intrările erau de forma unor poligoane regulate şi dădeau toate în încăperi prismatice avînd ca bază de asemenea poligoane regulate. Şi-a dat seama relativ repede că numărul de laturi era cheia dorită şi a ales încăperile la care numărul respectiv creştea în progresie aritmetică. Logica l-a ajutat să facă legătura repede între forma intrării şi a încăperilor, astfel că după străbaterea traseului năucitor cu hexagoane, heptagoane, octogoane şi aşa mai departe, s-a găsit în final într-o cameră sferică ocupată de un panou imens cu zeci de indicatoare. Lăsîndu-se să se scufunde într-un fotoliu odihnitor din faţa panoului, a constatat că încăperea nu mai avea ieşiri sau posibilităţi de evoluţie.

Panoul se impunea atenţiei, a apăsat cu ciudă pe un buton oarecare şi o lumină verde a început să-l agaseze în coada ochiului. Neliniştea i-a sporit cînd, apăsînd pe un alt buton, s-a adăugat stimulilor un zumzăit ce tindea să devină isuportabil. Atinse o manetă joy-stick şi pe loc a apărut o trepidaţie a fotoliului sau poate a întregii încăperi. A atins un buton mai mic, apoi altul mai mare, indicatoarele au prins viaţă, cifrele au pornit defilarea pe cadrane, iar Anselm a devenit tot mai speriat. Nu mai dorea decît să reducă agregatul la tăcerea de dinaintea intervenţiei sale neîndemînatice.

„Poate asta vrea, să-l călăresc", s-a mai consolat el, dar haosul creştea, babilonia de zumzete, hîrîieli metalice, scrîşnituri şi trepidaţii, laolaltă cu zecile de ochi multicolori care clipeau tot mai aprins se amplifica vădit. A reuşit cu greu să aibă o clipă de luciditate şi să capete o viziune globală a întregii instalaţii.

Şi-a imaginat motoare pulsînd undeva în subteran, combustibil scurgîndu-se prin conducte, jeturi de gaze arse ejectate în atmosferă. Sau bare de uraniu încinse laolaltă cu bare de modelatori, inhibitori, activatori influenţînd funcţionarea unui reactor nuclear. Sau poate panoul avea o existenţă de sine stătătoare, dar ce mai conta, jocul era serios. A încercat să observe ce aspect nou apare sau ce dispare cînd atinge un alt element de pe panou şi a remarcat o oarecare organizare a acestora: setul de taste roşii din dreapta declanşa luminiţele, grupul de clape albe de lîngă ele anula o parte din lumini, dar declanşa zumzăieli, tastatura maronie din centru provoca mişcarea indicatoarelor, dar anula trepidaţii şi scrîşnete şi, în fine, zumzăielile se puteau anihila prin combinarea poziţiilor de la joystick-uri, care erau responsabile însă de pornirea trepidaţiilor.

După ce a reuşit să-şi sistematizeze ideile şi acţiunile, s-a recules cîteva clipe şi a pornit la manevre. I-au trebuit cîteva ore, după propria-i apreciere, pînă să aducă agregatul sub control. Transpiraţia i-a curs rîuri reci pe spate şi a încercat de nenumărate ori senzaţia aceea că e un copil răzgîiat care strică lucrurile celor mari. Dar şi-a mai venit în fire văzînd cum instalaţia năbădăioasă răspunde la comenzi, care, observa acum, erau legate în inel, unele anulau ceva şi declanşau altceva ce era anulat de acele comenzi care... şi aşa mai departe, închizîndu-se la prima comandă.

Brusc şi-a amintit de tabără, de întreruptoare şi de Laura şi a dorit să iasă. A sărit de pe fotoliu cu conştiinţa datoriei împlinite, ca omul care lasă toate lucrurile în bună stare. N-a părut deloc uimit cînd a dat de ieşire chiar din pragul încăperii următoare şi nici de faptul că acolo zăcea trîntit pe-o rînă omul acela zdrenţăros care-i dăduse „bună ziua" la venire şi care l-a interpelat din nou:

— Ai reuşit, domnule Bertrand?

A dat din cap grăbit în semn de aprobare şi a ieşit ca o furtună. Băieţii l-au bumbăcit bine pentru afacerea aceea, iar Anselm a adormit cu greu. Toate i se amestecau în cap şi noaptea a visat ceva cu o femeie condusă cu nişte manete şi butonaşe, iar femeia era o Laura mai maturizată, foarte apetisantă şi, fir-ar să fie, tot

nu reuşea s-o manevreze pentru...

Cînd a doua zi chiar de dimineaţa a fost chemat de domnul Nicola, a ştiut că trebuia să ispăşească pentru greşelile lui. De aceea a fost atît de mirat cînd, în loc să i se ceară socoteală pentru pocinogul cu întreruptoarele, întrebarea a căzut misterioasă:

— Unde ai fost ieri după-amiază?

Domnul Nicola îşi părăsise înfăţişarea binevoitoare şi aştepta un răspuns bătînd darabana cu degetele pe birou. Anselm a îngăimat:

— La un „Sferohaos".

— Cum? a sărit panicat domnul Nicola şi a început să zbiere, uitînd de orice reţinere. Ai toată libertatea aici şi tu ajungi acolo, nu v-am spus de atîtea ori că haosul ucide libertatea? Te rog, s-a oprit el din zbierete, te rog părinteşte să nu mai faci aşa ceva.

Glasul cavernos cu care şi-a încheiat rugăminţile l-a umplut pe Anselm de hotărîrea să facă exact contrariul celor ce i se cereau. Nu s-a putut stăpîni să nu mai înţepe puţin spunînd veninos:

— Dar, domnule, haosul acela se putea stăpîni.

— Aparent, copile, numai în aparenţă. Te rog, nu te mai duce, s-a milogit domnul Nicola, iar Anselm a ieşit la repezeală, avînd întipărit în minte chipul neliniştit al directorului ce se umilise rugîndu-se de el.

Toată ziua a aşteptat clipa în care să poată ieşi din nou din tabără şi a reuşit înaintea şedinţei săptămînale de „brainstorming". S-a înfiinţat rapid înaintea compartimentului de locuit al Laurei, pe care a aşteptat-o parcă o veşnicie. Atunci cînd ea a apărut într-o costumaţie nu cu mult diferită de cea de ieri, ba chiar mai aţîţătoare, Anselm a simţit cum îi trece un fulger prin stomac şi cum i se pune un nod în gît, în fine, toate belelele posibile. Laura l-a observat aşa cum stătea în poziţia de motan la pîndă, a dat să treacă înfumurată pe lîngă el, dar a oprit-o cît a putut mai amabil:

— Te rog, iartă-mă pentru ieri... Ştii, eram cam...

— Bădăran, nu, asta ai vrut să spui? Nu văd ce am mai avea de discutat, i-a retezat ea avîntul.

— Te rog, nu mai fi supărată. Nu am vrut şi...

— Şi-acum vrei poate să-ţi zîmbesc, să te iert şi să mă bucur. Necioplitule! a aruncat ea ţîfnoasă din nou şi a intrat în compartiment.

Anselm a aşteptat acolo vreo două ore, fără să-şi poată explica legătura ce-l ţinea aproape de fiinţa aceea înfumurată care nu ştia să ierte. A simţit iar toate semnele acelea care-i dădeau ghes în stomac şi în gît în clipa cînd ea a ieşit din nou. S-a luat cuminte după ea şi a încercat să-i strecoare o invitaţie la un ceai sau la un suc de fructe, dar ea nu l-a gratulat decît cu o privire dispreţuitoare şi i-a apucat nonşalantă de braţ pe doi zdrahoni care o aşteptau la colţ. Tînărul Bertrand s-a făcut mic, umilit şi speriat să n-o încaseze iar, nu de alta, dar ciomăgeala din partea băieţilor îi ajunsese. Totuşi, a continuat să-i urmărească pe cei trei şi inevitabilul s-a produs: unul din cei doi gealaţi l-a apucat de guler şi l-a muştruluit ca pe un căţel obraznic. După ce găliganul s-a îndepărtat, i-a strigat voiniceşte din urmă:

— Merg pe unde vreau eu, ce ai cu mine?

Dar a luat-o rapid din loc cînd acela s-a întors gata săi mai aplice o lecţie de bună purtare. Picioarele l-au dus aproape fără voia lui către „Sferohaosul" care continua să respire paşnic în acelaşi loc.

Cercul cu ajutorul căruia obţinuse ieri intrarea nu se mai vedea şi şi-a dat seama că n-avea rost să fie la fel, că intrarea avea să fie mai grea, drumul tot mai încîlcit şi testul aproape imposibil de înţeles. A atins un loc mai reliefat de pe poliedru: ca urmare a apărut o imagine micuţă, conturată foarte clar, chiar sub privirile lui. O broscuţă şi Anselm a crezut că-i nevoie să spună ceva. A rostit „intrare" şi „Sferohaosul" nu s-a deschis, dar s-a oprit din respirat. Aştepta restul.

Imaginea s-a schimbat: a apărut chiar chipul Laurei, Anselm s-a clătinat, dar a putut rosti „motivaţie", apoi jocul a continuat în ritm ameţitor: un copac - „comunicare", un rîu îndiguit - „cenzură", o alternanţă rapidă de fum, foc, apă şi flori - „ecloziune" şi iarăşi succesiuni rapide de elemente figurate care trebuiau condensate într-un singur cuvînt, încheindu-se cu: mînă, atom, spirală, roi de galaxii şi piramidă trofică vegetală la care a reuşit să răspundă epuizat: „inteligenţă".

„Sferohaosul" s-a deschis imediat şi Anselm a privit surprins cum de astă dată încăperile interioare pe care le parcurgea aveau aceeaşi formă ovoidală. Logica parcurgerii părea să fie indiferentă. S-a plimbat pînă ce a obosit, nu reuşea să găsească diferenţa aceea, elementul evolutiv care să singularizeze încăperile, netezindu-i calea spre ţel. Tipul cel nebărbierit şi antipatic de ieri s-a oprit lîngă el:

— Nu merge, domnule Bertrand?

S-a uitat speriat la el, ochii buhăiţi nu-i inspirau nici un fel de încredere, dar a dat din cap abătut, recunoscîndu-şi incapacitatea.

— Domnule Bertrand, spune-mi, Universul e finit?

A tresărit. Ideea i-a venit de îndată. Ce-i păsa individului, cum să fie finit, **fusese** finit, dar era permanent îmbogăţit acum de semnificaţii, de gesturi, de semnificaţiile semnificaţiilor, de încîlceli şi deslușiri. Chiar dacă energia nu ajungea să-l poată ordona total, Universul din dezordinea sa primară finită tindea să devină infinit la nivelul semantic.

L-a ignorat pe tip, fără să-i

răspundă nimic și a întins mîna spre perete, întipărind în buretele moale o formulă: ecuația unui turbion, care a și apărut numerizat într-un cadru dreptunghiular dedesubtul ecuației. Anselm a intrat în încăperea următoare, care o repeta pe cea anterioară aidoma, inclusiv detaliul adăugat de mîna sa. A completat formula cu încă o variabilă și pe loc turbionul și-a modificat forma, începînd să-și contureze centrul de atracție. În continuare, în următoarea cameră a decis să alcătuiască un sistem de ecuații și tabloul începea să se deslușească. Către sfîrșitul traseului prin încăperi, jalonat de efortul creator care-i dăduse un sens evolutiv, imaginea din dreptunghi înfățișa un peisaj ireal, rupt din altă lume, cîmpii vaste, dealuri cu spinări curate, frumoase și un amalgam de forme eterice în văzduhul acelei lumi, spiralîndu-se armonios, desfășurîndu-se în pînze diafane care acopereau o parte din perspectivă.

Tot tabloul se afla în permanent dinamism și Anselm a rămas înmărmurit remarcînd cum, funcție de unghiul din care privea, totul apărea diferit. Privit dinspre dreapta, tabloul părea doar o înșiruire de dune deșertice sub un soare torid. Văzut dinspre stînga, peisajul devenea o mare cu valuri albicioase purtînd meduze străvezii în adînc și sepii care pulsau necontenit printre bancurile de peștișori mărunți și sperioși.

Numai din față tabloul era ceea ce trebuia să fie, straniu decor al unei lumi inexistente, apuse sau încă nenăscute.

Mulțumit de neașteptatul efect al muncii sale, Anselm a intrat în ultima cameră, aceeași încăpere sferică în care se luptase ieri cu panoul de comandă și în care avea acum de-a face cu un complet de intervenție microchirurgicală, după cum a apreciat el la prima vedere. Într-adevăr, cele trei monitoare care mergeu în gol, instrumentarul extrem de complicat, transpozoarele, reductoarele de scară îi întăreau credința că va avea de făcut o operație extrem de delicată.

Primul ecran s-a hotărît să afișeze brusc un sinoptic de funcțiuni, iar al doilea o succesiune de operații. Pe al treilea monitor a apărut un trup cu fața acoperită: pacientul anesteziat, întins pe masa de operație cu trepanația făcută, așteptînd. Brațele telecomandate au prins viață și Anselm s-a grăbit să intre în rol. A fost nevoit să facă uz de toată dexteritatea sa pentru a putea rezeca, sutura și cauteriza toate terminațiile nervoase conform sinopticului de funcțiuni și succesiuni de operații prescrise. Deși mecanismele funcționau impecabil, Anselm a fost serios solicitat, cu atenția împărțită între cele trei monitoare și aparatura de lucru în coordonate; era pentru el un joc nou, nemaiîncercat, jocul cu viața cuiva. Nici măcar o clipă nu i-a trecut prin cap ideea că totul poate fi o simulare, tot timpul s-a simțit apăsat de covîrșitoarea răspundere pentru cel supus intervenției chirurgicale.

La sfîrșit și-a văzut tricoul ud și mîinile tremurînd, iar cînd a dat comenzile pentru ieșirea din anestezie, a știut că făcuse mai mult decît sperase vreodată. Dar în clipa în care pacientul de pe al treilea ecran s-a ridicat, și-a dat jos cearșaful de pe față și i-a spus „mulțumesc, Anselm", a simțit că-i vine să leșine. A sărit de pe scaunul de lucru, mai-mai să-l răstoarne pe bărbosul care ședea lîngă el flegmatic, scobindu-se cu un ac de injecție în dinți. N-a putut suporta ca el însuși să-și mulțumească pentru operația pe care tocmai și-o făcuse. Pentru că omul de pe patul de spital era el însuși, o glumă electronică oribilă a „Sferohaosului".

Tînărul Bertrand n-a mai izbutit să pună geană pe geană în noaptea aceea, hăituit de Laura și de scalpele și bisturie. A văzut a doua zi de dimineață mimica îngrozită a domnului Flavius Nicola, care părea că știe tot, fără să-i fi spus măcar un cuvînt.

N-ar fi putut spune ce l-a adus în fața compartimentului Laurei din nou: poate nevoia de a șterge proasta impresie despre sine, poate un impuls de moment datorat deja obișnuinței sau dorința de a se destăinui cuiva. Oricum, cert a fost că a așteptat-o din nou, dar Laura nu a mai apărut deloc. S-a temut să o caute, să întrebe vecinii, ca nu cumva să i se spună că ea nici nu locuise acolo vreodată.

Deja știa că depășise jocul obscur al directorului taberei, că intrase într-un alt circuit, în care cuvîntul „libertate" putea să nu mai însemne același lucru ca pînă atunci.

„Sferohaosul" — obișnuita consolare sau tortură, l-a atras din nou, cum se atrag polii opuși ai unor magneți.

Nici n-a fost nevoie să-i dea ocol, să se chinuie să intre, fiindcă intrarea era deschisă și zdrențărosul ședea în prag, tolănit ca de obicei.

— De ce nu pleci și tu, l-a întrebat Anselm și a văzut cum acela cască și se întinde și a știut pe dată că nu poate sau că, pur și simplu, nu are nevoie. Bineînțeles că răspunsul la întrebarea încă nerostită a bărbosului putea fi de astă dată chezășia intrării lui. „Dacă n-am să pot să mai ies?", s-a speriat, dar n-a plecat, s-au privit îndelung în ochi, bărbosul buhăit de nesomn, pare-se, și Anselm chinuit de îndoieli.

— Domnule Bertrand, spune-mi, pentru ce vii aici?

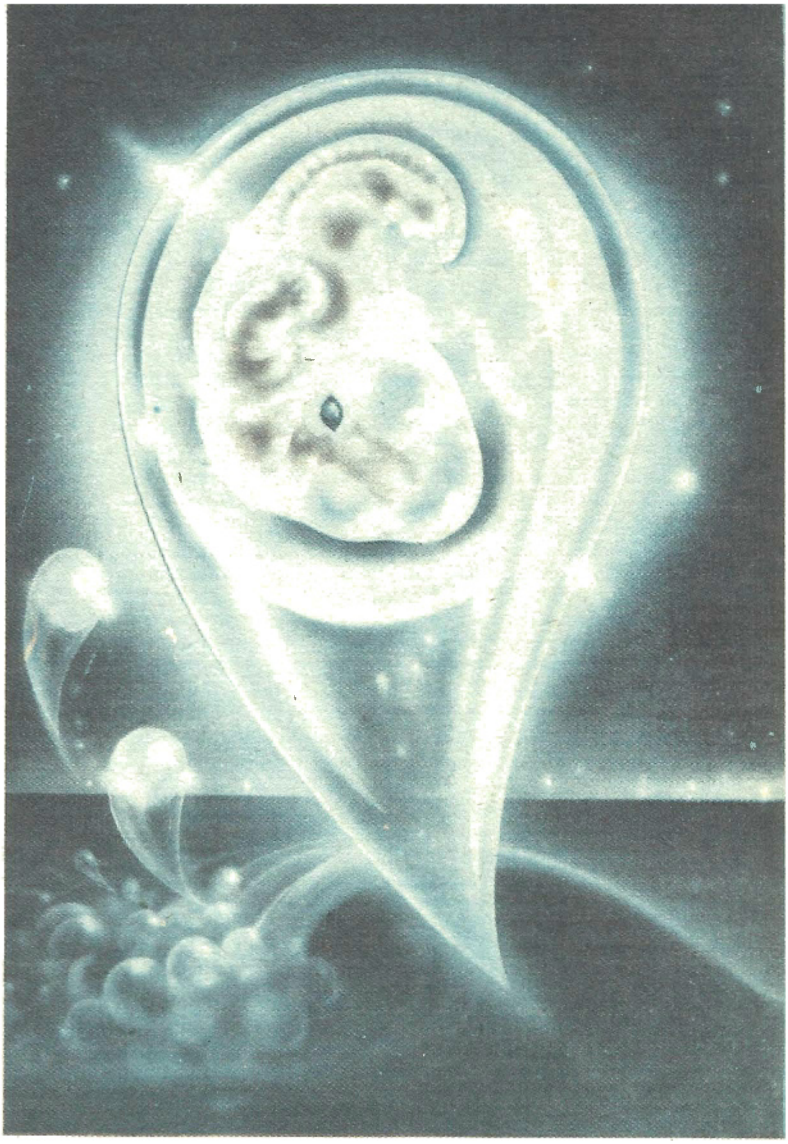
A tresărit. Să-i spună că știe ce au de gînd cu el: vor să-l ajute să facă saltul de inteligență necesar trecerii în tagma Creatorilor de Uni-

(Continuare în pag. 11)

HARRADEY

de

DIMITRIE LUPU

Harradey e un cassuan. Harradey e prietenul meu. Harradey e un bătrîn cassuan atins de singurătate, și prietenul meu. Ne vizităm — el mă vizitează pe mine de fapt — și stăm de vorbă ori ne plimbăm pe plajă. Ne plimbăm mai ales în timpul amurgurilor violete, dar asta nu-i o regulă. Harradey se simte bine cu mine și eu cu el.

Un cassuan e un **el** și o **ea** la un loc. Acum nu mai constituie o noutate pentru nimeni; spațiul e burdușit cu tot felul de forme de viață. Cassuanii sînt considerați ființe inferioare, ceva între plantă și animal. Îi învățăm să construiască, să se organizeze, să trăiască. Ei acceptă opera noastră civilizatoare doar de teamă. Ființele inferioare trebuie ajutate chiar împotriva voinței lor. Uneori cîte un soldat beat sau cuprins de amoc ucide un cassuan, doi ori chiar cîte o familie întreagă și se alege cu cîteva zile de arest doar.

N-ar trebui să fiu prieten cu un cassuan și mai ales să-l îngădui în preajma mea cînd, ca acum, lucrez. Cassuanii sînt dotați în cel mai înalt grad cu talentul de a imita. Harradey știe acest lucru și se oprește în capul scărilor.

— Lucrezi, Larre?

— Intră, îi spun.

Rămîne pe loc și-mi zice:

— Larre, tu n-ar fi trebuit să vii aici. Aici supraviețuiesc numai tipii duri. N-ar fi trebuit să rămîi, cel puțin.

Mă uit la el, cum șade în capul scărilor spri-

jinindu-se cu două mîini în bastonul de soc. Tocmai terminam măsurătorile de la amiază.

— Vrei să-mi spui ceva, Harradey, îl întreb cu gîndul la cifrele mele.

Munca mea pe Cssua e o continuă trîndăvie. Mi se cere să dau parametrii Oceanului numai dimineața și seara. Cu măsurători și transmisie munca mea îmi ocupă mai puțin de o oră pe zi. Restul timpului mi-l umplu citind, plimbîndu-mă pe plajă ori jucînd șah de unul singur. Măsurătorile de la amiază le iau pentru mine. Mi-am făcut rost de un registru în care le notez, alături de cele de seara și dimineața.

— Nu, îmi răspunse Harradey, ziceam și eu așa. Ești atît de bun, Larre! completează mai încet. Și nu prea atent. N-ar fi trebuit să rămîi.

Cu trei ani în urmă, cînd Sue m-a părăsit pentru comandantul Zachaley, mi-am cerut eșuarea aici. De opt luni de zile Punctul meteorologic de pe Cassua nu mai transmitea. Randee Plasoch dispăruse în împrejurări misterioase și nimeni nu voia să-i ia locul. Randee reușise să reziste trei luni peste un an, dar el era un superdur. Nu se despărțea de arma sa nici măcar la closet sau la baie. Nici unul dintre predecesorii lui n-au ocupat funcția mai mult de cîteva luni. Asta făcuse să se înstăpînească în mințile oamenilor credința că Farul de pe Cassua e un loc blestemat.

Cînd am luat eu postul în primire cassuanii și-au părăsit căsuțele din preajma plajei. Îi vedeam prin geamul turnului cum se grăbesc spre interior, spre locurile ferite dintre rîpele de pe cealaltă parte a șoselei.

— De ce n-ai plecat o dată cu ai tăi, Harradey, dincolo de șosea? l-am întrebat într-o zi după ce ne-am împrietenit.

— Mai bine nu-ți spun, Larre.

— Dacă nu vrei, nu-mi spune.

— Nu pot, Larre, nu pot. Asta-i, nu pot.

Apoi, într-o altă zi, Harradey s-a oprit ca acum în ușă și mi-a spus:

— M-ai întrebat ceva, Larre. Pot să-ți dau acum o jumătate de răspuns.

— Ce te-am întrebat? Îmi ieșise cu totul din minte mica noastră discuție.

— Nu-i nici o problemă, Harradey, întrebam doar așa.

— Tocmai de aceea am să-ți spun: aveam ceva de îndeplinit pentru ai mei. Am fost lăsat aici ca fiind cel mai bătrîn.

— Lăsat? am subliniat eu. Era o misiune de sacrificiu?

— Cam așa ceva.

Apoi a trîntit ușa în urmă-i și l-am auzit coborînd scările. Cînd se deplasează un cassuan stîrnește un fel de foșnet mohorît. Într-o zi ploioasă de toamnă frunzele copacilor scot aceleași sunete pe aleile parcurilor.

Am terminat de trecut datele în registru. Îl închid cam brusc, pentru a-mi ascunde stînjeneala. Registrul plesnește sec. Harradey mă arată pe mine însumi cu bastonul. Eu i-am făcut rost de acest baston ușor. L-am rugat pe comandorul unei nave de linie să-mi aducă de pe Pămînt o creangă zdravănă de soc.

— Ești emoționat, îmi zice.

— Nu-s emoționat, sînt stînjenit de declarația ta.

— Șah! mă somează el.

În convențiile dintre noi asta înseamnă că m-a prins, dar eu nu vreau să mă predau, ci mă ascund după deget.

Un pămîntean nu poate juca șah cu un cassuan. Cassuanii îți citesc gîndurile și-i o joacă pentru ei să-ți preîntîmpine o combinație oricît de subtilă. Eu am descoperit lucrul ăsta petru că sînt prieten cu Harradey, însă i-am promis că voi păstra tăcere. E singura lor armă. Armă de apărare.

— Harradey, îi zic, e aici o nuanță...

— Ai dreptate, mă întrerupe el. Unii oameni dispun de o mulțime de meandre în gîndire, alții de o mulțime de meandre în simțire.

— Nu-i prea măgulitor pentru mine, observ.

— Ba da, gîndul nu are nevoie de prea multe întortocheri pentru a tăia profund, Larre. Eu vorbeam de simțirea ta. Noi doi ar trebui să ne putem citi gîndurile.

— Îți mulțumesc, Harradey.

S-a exprimat atît de frumos despre superioritatea sa biologică asupra mea că îmi vine să-l strîng în brațe ca pe un frate.

Înainte de a trage pe această linie moartă, pe Pămînt, aveam un cîine pe care îl îmbrățișăm și îl sărutăm ca pe un frate, cînd îmi ieșea fericit în cale după cîte o cursă mai lungă. Era egalul meu, chiar dacă avea patru picioare, un bot alungit și puternic de carnasier și un corp îmblănit.

— Nu, îmi corectează Harradey gîndurile, nu merit. Rex și-ar fi dat cu bucurie viața pentru tine. Erai zeul său bun.

— Te supără că te-am comparat cu el?

— De ce să mă supere? Era o ființă completă. Și era foarte drept cu sine și cu ceilalți, adăugă încet.

Harradey pune foarte mult preț pe însușirile înnăscute. În lumea lor nu există defecte sau calități, ci numai însușiri bune și rele. Cele rele se corectează de la sine într-un mediu în care nu pot fi ascunse.

Coborîm pe plajă. Nisipul fin, de culoarea acidului de Prusia, se mulează ascultător sub tălpile noastre. Harradey se dezbracă și se aruncă în Ocean. Corpul său, ca o stea de mare, se afundă cu ușurință în mediul vîscos. Mici tentacule albe-maronii iau naștere în jurul său și i se cațără pe trup. Au aspectul, nu prea agreagil, al unor larve gigantice. Emulsia care ține loc de apă în Oceanul Cassuan e albă, cu nuanțe de verde seara și maronii dimineața. Noaptea devine de un violaceu pal. Poate că nu-i decît un efect al luminii pe care o primește planeta de la cei doi sori ai săi, îmbrățișați aproape.

Tentaculele iscate din Ocean îi pipăie lui Harradey corpul bucată cu bucată. Harradey arată că o uriașă picătură de emulsie oceani-

că. Doar capul i-a rămas liber. Are un corp ca o castană nedezghiocată, ușor turtită lateral, numai că-i destul de voluminoasă pentru constituția sa. Excrescențele, care la castane sînt ghimpi, la cassuani au rolul de organe senzitive. La început nu deosebeam dacă îl priveam din față sau din spate. Apoi am înțeles foarte ușor acest lucru, orientîndu-mă după direcția labelor picioarelor.

Iese la mal și se întinde lîngă mine. Suflul nu i s-a accelerat deloc din cauza „înotului". Picături albe-maronii îi alunecă pe corp și se topesc în albastrul nisipului. Harradey întinde o mînă și o trece peste pieptii bluzei mele de vînt. Întîrzie cîteva clipe în dreptul inimii. Tare aș vrea să aibă doar doi ochi, numai doi, ca și mine, să mă pot gîndi la ei. Cu „țepii" lui de castană crudă...

— Larre, îmi întrerupe el gîndurile, tu n-ai făcut niciodată baie în Ocean. Știu, ceva te reține împotriva voinței tale. Nu, nu la teamă mă refer.

— Ce-i cu tine, Harradey?

— Îți mai amintești de întrebarea aceea?

— Harradey!

— Ești un om bun, Larre.

— Mi-ai mai spus asta o dată.

— Și nu prea atent, Larre.

— Și asta mi-ai mai spus-o.

— Fă o baie, Larre! Fă o baie, te rog!

— Harradey...

— Repede, Larre, repede, te rog! Și nu te depărta de țărm. Repede!

Reușesc să-mi dau doar bluza de vînt jos. Harradey mă împinge, nu cu forță, dar insistent, agitat, spre emulsia albă-maronie. Înțeleg că ceva nefiresc se întîmplă cu voința mea, însă am încredere în prietenul meu Harradey. Un picior mi se cufundă pînă sub genunchi, apoi și celălalt. O căldură umedă, apăsătoare îmi urcă de-a lungul pulpelor, de parcă tălpile mi s-ar înăbuși într-o baie de abur saturat.

— Harradey...

Harradey îmi apasă ușor umerii. E mai scund decît mine numai cu o palmă. Mai fac un pas și mă las în genunchi, apoi și în mîini. Emulsia îmi face timidă loc. Temperatura ei scade vertiginos ori crește a mea. Acum e numai bună de baie. Senzația generală e că m-aș afla într-adevăr într-o cadă imensă cu apă șamponizată.

— Temperatura voastră e foarte joasă, îmi comunică Harradey doctoral.

Elementul vîscos al Oceanului mă cuprinde, în sfîrșit (începuse să-mi cam fi rușine de prietenul meu), dîndu-mi acea stare de leneșă uitare, foarte plăcută. Am mai încercat așa ceva doar în bazinul puțin adînc al locuinței mele de altădată, pe Pămînt, cînd mă întorceam din cîte o cursă cu multă bătaie de cap. Ce primitoare era atunci mica mea baie!

— Ieși! îmi urlă Harradey în ureche. Ieși repede pe mal!

Un semnal de alarmă tresare vag în mine, vag de tot, și nu mă grăbesc. Harradey mă ridică pe cele patru brațe ale sale, nu prea funcționale. Nisipul mă întîmpină răcoros, elastic. Totul se petrece ca într-un vis în care știi că visezi; un dram de curiozitate, un dram de mirare și nici un pic de teamă. Și atît de repede! Mă întind cu fața în jos și-mi culc obrazul pe nisip. Harradey e la o distanță enormă de mine sau numai mi se pare. Se sprijină cu două mîini în bastonul de soc.

— Harradey—Harradey! îngîn ca într-un cîntec simplu, copilăresc. Harradey—Harradey...

Harradey își apropie castana crudă de fața mea. O mînă îmi pipăie inima printre coaste.

— Harradey, întreb, de ce ai tu un cap ca o castană nedezghiocată?

Harradey mă răstoarnă cu fața în sus. Simt în aer boarea înserării. Atît de mult timp să fi trecut? Ar trebui să-mi fac măsurătorile de seară. Încerc să mă ridic, dar ceva nu merge. Un păianjen harnic m-a imobilizat în firul său elastic și rezistent în imposibila poziție de drepți.

— Ți-ai revenit? mă întreabă Harradey. Da, chiar se lasă noaptea, continuă cu un ton egal, neutru. Nu mai e nevoie de măsurători, Larre. Înțelegi?

— Harradey!

— Iartă-mă, Larre. N-ar fi trebuit să mă îngădui în preajma ta. Nu, nu te ucid — cassuanii pot citi gîndurile —, ești un om bun. De ce ți-e frică?

În mînă îi apare un minuscul obiect argintiu. O brichetă sau cam așa ceva la prima vedere. Oceanul m-a închis cum chihlimbarul ar închide o gîză. Sînt un paralelipiped de materie sticloasă albă-verzuie. Bricheta din mîna lui Harradey trimite spre mine un șir de scîntei albastre. Un albastru nefiresc, mineral totuși. Coșciugul meu capătă o culoare maronie, neplăcută și mă strînge. Nu-i o senzație prea dezagreabilă, însă nu pot îndura să devin atît de mic.

— Nu-ți fie teamă, Larre. Trebuie, înțelegi, trebuie!

— Micuțele bile maro apărute peste tot...?

— Înțelegi, Larre? Înțelegi?

— Grozavul vostru talent de a imita.

— Nici oamenii n-au jucat corect, Larre.

— Harradey, doar nu vrei să spui că...?

— E timpul, Larre, nu mai putem răbda. Nimeni nu poate răbda la infinit.

— Harradey! urlu. Harradey!

— Tu nu ești în pericol, Larre. De asta te-am...

— Harradey, dar sînteți nebuni de legat, omule!

— Cassuanule, mă corectează calm. Nu-i chiar o nebunie, la urma urmei. Au mai fost războaie de eliberare. Totul e să ai o șansă în fața inamicului tău. Tehnic, vreau să zic.

— A început?

— Garnizoana a fost luată. Acum se bat la aerodrom.

— Stîrpiți tot?

— Nu, nu sîntem ucigași. Dar unii se mai

aprind în luptă. Îi întărîtă mirosul morții. Ce vrei? Au suferit destul.

— N-or să rămînă prea mulți oameni pe Cassua. Ar trebui să-ți mulțumesc, deci?

— Nu, să n-o faci. Nu acum. Șovăie un moment, apoi se așează în genunchi lîngă mine. În ceea ce ar trebui să fie genunchii lui. Cassuanii au articulațiile ca la patrupede. Larre, îmi zice încet de tot, ți-am scotocit prin memorie, trecutul tău, vreau să zic.

— Nu, îi strig, asta n-aveai voie s-o faci!

— Am făcut-o, zice amărît. Mă ierți?

— Oh, și ce-aș mai putea face acum?!

— Am vrut să te ajut, Larre.

— Cum, cum să mă ajuți?!

— Nu prea știu nici eu.

— Formula aia aiurită a lui Kenway?

— Da, formula lui Kenway și altele.

— Dar e absolut imposibil, Harradey, nimeni n-o să anuleze succesiunea de euri ale unui om în timp decît dacă îl suprimă la o dată anterioară. Și să mă întîlnesc cu mine însumi...

— N-ai să te întîlnești cu tine însuți.

— Cum ai reușit...?

— Tu cum ai ghicit?

— Știam că mi-ai... subtilizat cartea aia. Dar n-am crezut...

— Nici un om nu ne crede în stare de ceva.

— Ghinionul nostru, Harradey.

— Mda, ghinionul vostru, dacă așa vrei tu să-i zici. Acum trebuie să-mi iau... ăăă, adio, Larre.

— Vin ai tăi încoace?

— Da, vin. Adio, Larre. Ești un om bun și... nu prea atent. Adio.

•

Cum vine spre mine, cu garoafele strînse peste pieptii rochiei albe, Sue pare o mireasă abia ieșită de la semnatul actelor pe toată viața. Poate-i de vină și dorința mea puțin că o văd așa.

— Sue, îi spun, ce-ar fi să te măriți cu mine? Și în timp ce-i sărut mîna și garoafele roșii i se împrăștie pe jos, îmi dau seama că știu ce-o să-mi răspundă. Scena asta s-a mai jucat cîndva cu aceiași actori în roluri.

— Ce-ar fi? îmi confirmă Sue gîndurile.

Îi adun garoafele. Sue și le aranjeaza cu bărbia la loc. Are o bărbie frumoasă, voluntară, cu o mică gropiță în mijloc. Aș vrea s-o duc o dată la muzeul de istorie să-i arăt o statuie cu care seamănă. Știu că am să-i propun și acum să mergem acolo, iar ea o să mă tîrască la ora lui Marchand să ascult o prelegere insipidă despre conversia energiei. Exact așa se întîmplă. Constat că știu pe de rost și cursul de astăzi al lui Marchand. Constat...

— Nu-i extraordinar! îmi șoptește Sue.

— Ba da, îi răspund, ba da. Și știu că după cursuri o voi duce la mine acasă și va rămîne soția mea nouăsprezece ani de zile. Mie îmi va rămîne energologia pentru la toamnă. La Marchand se iau greu examenele dacă nu-i ești pe plac.

Sue îmi dă un ghiont. Acum va spune: „Dacă n-ai fi tu, Larre, cred că m-aș îndrăgosti de Marchand. Nu-i grozav moșulică?".

— Dacă n-ai fi tu, Larre, cred că m-aș îndrăgosti de Marchand. Nu-i grozav moșulică? zice Sue.

* * * * * * * * * * * * * * * * * * *

(Urmare din pag. 7)

vers; că el însuși-creatorul va închide cercul punîndu-și-o pe Laura în fața lui Anselm-omul-obișnuit, astfel încît să ajungă la „Sferohaos" și, o dată ciclul declanșat, o va scoate din calea lui; că totul se poate rupe aici, funcție de răspunsul pe care-l va da, care-i va permite sau nu intrarea. Dar cu ce drept Anselm-creatorul îl conduce pe Anselm-puștiul rebel, de ce haosul acesta are nevoie de sacrificiul libertății lui? Mai bine să-i dea un răspuns evaziv, ca-n bancul acela, pe care bărbosul poate nici nu-l știe.

Și-a ridicat fruntea și a spus senin:

— Cred că, deși treaba asta nu te privește, cineva se distrează cu chinurile mele, așa cum rîd eu cînd văd o comedie bună.

Zdrențărosul a zîmbit superior, s-a scărpinat în barbă și Anselm a știut imediat că rostise din nefericire unul dintre răspunsurile exacte. Cercul nu mai putea fi rupt, cînd oare se închisese?

Individul a zîmbit din nou, citindu-i parcă nemulțumirea, s-a tras deoparte și i-a făcut semn să intre, dar Anselm s-a oprit totuși în prag, ezitînd.

RETRO SF

LEGEA CEA MARE

de

CAMIL BACIU

Desen de IOAN MIHĂESCU

Povestirea a fost publicată inițial în volumul „Planeta cubică", apărut în anul 1964 la Editura Tineretului.

La marginea Galaxiei Albastre, acolo unde navele păreau că se afundă într-un imens ocean de azur, în cel mai mic dintre sistemele solare, se rotea planeta Myosotis. Diametrul ei nu trecea de a mia parte dintr-o secundă-lumină și, așa cum aluneca lin în razele albăstrii ale Soarelui ei, părea o planetă artificială, una dintre cele trei milioane de planete colorate ce împodobeau Universul locuit, asemenea străvechilor globuri japoneze.

De jur-împrejur, sistemul ei solar era vegheat de mari cîmpuri magnetice turbionare, de nestrăbătut pentru undele radio, și la adăpostul acestor mantii de liniște se refugiau cei îmbătrîniți înainte de vreme și care așteptau să renască. Legănîndu-se în crisalidele lor străvezii, dormeau somnul acela adînc, dătător de viață, pe care oamenii îl învățaseră în ultimii două mii de ani.

Dormeau astfel un bărbat și o femeie, ținîndu-se de mînă, și pe chipurile lor reci se puteau desluși semnele celei de-a doua tinereți. Dormea o fată scăldată în lumina aurie a descărcărilor de regenerare, și buzele ei palide se desfăcuseră într-un zîmbet. Părea că surîde, renăscută, pînă și ființa aceea originară din lumea planetelor de sodiu care semăna cu un ou alungit.

Dormeau cu toții, rotindu-se în jurul planetei Myosotis, în afara unuia singur care, treaz, îi privea fără să-i vadă.

„Poate că ar fi fost mai bine să călătoresc acum prin Galaxia de Rubin — își spunea — pentru a revedea lumile acelea scăpărînd în roșu și viețuitoarele lor oribile de plasmă... Sau, poate, m-aș fi lăsat purtat de undele mai iuți decît lumina din Galaxia Timpului, simțindu-le cum pulsează o dată cu cîmpurile navei.. Sau, cine știe, poate că ar fi trebuit să mă smulg din această plăcere înghețată, plecînd din nou în explorarea lumilor necunoscute..."

Dar nu... Nu voia să călătorească prin Galaxia de Rubin, nici prin Galaxia Timpului. Nu dorea să revadă nici unul dintre locurile pe care le cunoștea și nu dorea să cunoască lumile pe care încă nu le cunoștea.

Dar poate că ar fi vrut să se joace. Avea la

îndemînă muzica, dansurile și poveștile în imagini ale tuturor secolelor. Pentru a le asculta și pentru a le vedea nu trebuia să facă nici o mișcare, nici măcar să vorbească. Multiplicate, selectate, undele emise de creierul său erau de ajuns de puternice ca să comande automatului de bord melodii și imagini spațiale. Dar el nu dorea să se joace.

Își dădea seama că e bolnav și n-avea putere să lupte cu boala. O presimțise încă de atunci, cînd, lăsîndu-se pradă chinuitoarei sete de a călători, de a întrece viteza luminii și apoi vitezele supergalactice, întîrziase prea mult în lumea planetelor de sodiu. Îl avertizaseră prin radio de primejdia radiațiilor acelora bizare, și pentru că nu mai asculta trimiseră nave care să-l aducă înapoi. Dar el reușise să-și continue călătoria, afundîndu-se din ce în ce mai mult în sistemele necercetate, cînd, deodată, beția amețitoare a spațiilor îl părăsi și ca o imensă lene, tăcută, difuză, îl înecă boala lipsei de dorințe. Și atunci, stingher, mai singur ca totdeauna, fugise să se ascundă în spațiile de azur ale planetei Myosotis.

Pentru a mia oară privi în jur și văzu rotindu-se o dată cu el ființele născute în colțuri atît de depărtate ale Universului. Unele păreau că se topesc în focul regenerator, altele, renăscute, se pregăteau pentru marile călătorii de întoarcere.

Ocolindu-le cu grijă, lăsă nava să asolizeze pe suprafața poroasă a planetei. Își îmbrăcă apoi capsula de protecție și porni să se preumble alene, pentru a-și dezmorți mușchii, cînd, pe neașteptate, zări sera.

Era aceeași mică grădină, închisă sub o cupolă transparentă de alamandin, care exista pe toate planetele vizitate de oameni, potrivit legii marelui centru coordonator. El însuși transportase astfel de sere în Galaxia de Rubin și în misterioasele planete de sodiu, bucurîndu-se nespus la vederea corolelor ce prindeau să se deschidă sub cerul altor lumi. Și acum, după trecerea atîtor ani de peregrinări singuratice, simți cum tresare la vederea florilor, simbolul expansiunii omului în Univers.

Descoperise sera în mijocul unui platou — cîțiva crini, o orhidee și flori de nu-mă-uita ce dăduseră planetei G 10 numele de Myosotis. Și alături de corolele multicolore, un pomișor. Crini, orhidee, myosotis — după calendarul universului locuit, asta însemna anul 4700, căci fiecare combinație de flori definea secolul în care fuseseră plantate. Dar pomișorul nu era consemnat nicăieri. Stingher și de prisos, cu tulpina sa subțiratică și frunzele rotunde, pomișorul nu se abătea oare ca și dînsul de la regula marelui centru coordonator, în acest colț al Galaxiei Albastre?

Se aplecă să cerceteze trunchiul puțintel și neajutorat, dar în clipa aceea un val fierbinte îl învălui și o lumină orbitoare îi arse ochii. Cînd își reveni, înțelese că una dintre nave explodase, căci de jur-împrejurul său fumegau sfărîmături înnegrite, iar analizorul de radiații scăpăra. Își întoarse privirile spre mica seră, dar aceasta dispăruse și numai pomișorul mai trăia, îngropat pe jumătate.

Îngenunchind, ridică planta și o ascunse în capsula lui protectoare. Fugi pînă la navă și, pătrunzînd în cabină, stropi pomișorul cu apă. Dar crengile subțiri, aproape retezate, cădeau neputincioase și frunzele prindeau să se ofilească. Viața se scurgea pe nesimțite de sub coaja cafenie, de-a lungul nervurilor fine.

Asta nu era îngăduit! Nu putea lăsa viața să piară sub ochii săi. Învățase legea fundamentală a oamenilor cu mult înainte de marea ceremonie a maturității, cînd i se înmînase casca de cosmonaut: expansiunea vieții în Univers trebuie apărată cu prețul vieții tale. Și acum pomișorul se stingea în pumnul său!

Se ridică, pradă unei neobișnuite surescitări, și puse în funcțiune automatul de transmutări universale cu care prelucra combustibilul navei. Pansă rupturile crengilor cu resturile de pămînt ce rămăseseră prinse de rădăcină, le înfășură și le legă în pernele de transfuzii. Scoase apoi rezerva de magneziu și o introduse în automat. Cadranul de urmărire a reacțiilor se lumină și atunci, întinzîndu-se pe spate, își cuplă și lui perna de transfuzii. Simți cum acul seringii îi pătrunde în venă și văzu apărînd pe cadran formula hemoglobinei:

N gl N
Fe
N N

Oare hemoglobina sa nu fusese afectată de îndelungata perioadă de timp petrecută în cabină? Întinse cealaltă mînă și declanșă butonul de corelație. Automatul porni să vibreze și, o dată cu el, toată nava. Formula de pe cadran se dezvoltă, întinzîndu-și toate legăturile mobile ca pe niște ființe vii, și vibrația crescu la maximum, aerul se înfierbîntă și se încărcă de electricitate. Pe cadranul luminescent, alături de prima formulă, apăru a doua, la început fragmentată, întrerupîndu-se mereu, pînă cînd se stabiliză:

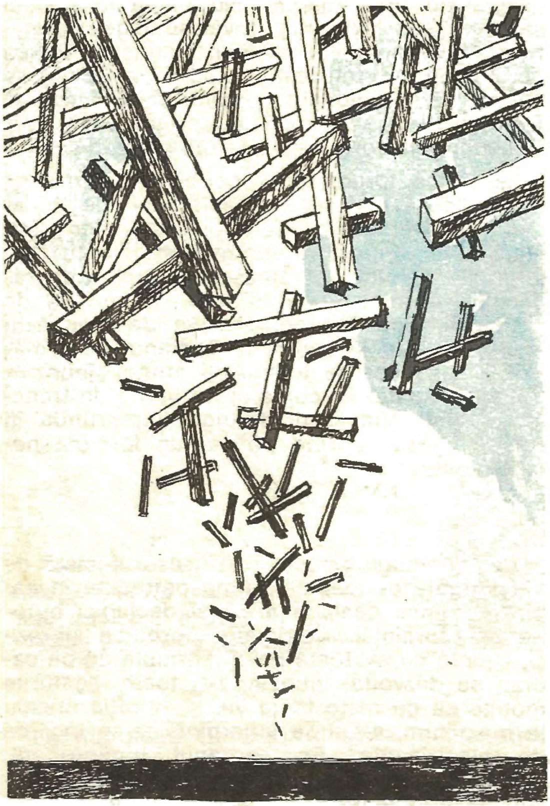
N gl N
Mg
N N

Cosmonautul surîse. Hemoglobina lui se prefăcea în clorofilă, înlocuind fierul prin magneziu! Cunoștea experiența aceasta încă din anii de școală, dar nu știa ca vreodată un om s-o fi făcut cu sîngele său. Și iată, sub ochii lui, magneziul lua locul fierului, fluidul vital trecea de la animal la plantă. Așteptă ca procesul să se fixeze, apoi întrerupse circuitul de corelație. Scoțîndu-și brațul din perna de transfuzie, desfăcu legăturile pomișorului și-l așeză într-un vas de metal. Sfărîmă apoi micul glob de pămînt pe care-l purta la bordul navei, simbol al planetei pe care trăiseră strămoșii lui, presără pulberea aceea cafenie peste rădăcinile plantei și o stropi cu apă.

(Continuare în pag. 14)

RELATARE DESPRE DUBLU

de
OVIDIU BUFNILĂ

Uluitoarea invenţie a lui Laerte puse pe jar toată floarea masculină din micuţul orăşel Scyla.

Pe scurt, dacă aveai o nevastă dată naibii, o duceai lui Laerte, care o ademenea cu vorbe meşteşugite, îi oferea cafea, ţigări şi bijuterii şi apoi o invita, aşa ca din întîmplare, să viziteze cutia magică.

O dată ieşite din ea, cele mai îndărătnice femei din Univers deveneau blînde şi suave, iar bărbaţii lor îşi puteau dezlănţui patimile sportive şi alte cîteva asemenea lucruri.

Ţinută în secret, într-un şopron părăsit, cutia magică era păzită cu străşnicie de cîte un membru al gărzii civice.

Într-o bună zi, plin de curiozitate, gardianul de serviciu pătrunse înăuntru. Ieşind, se putu constata că semăna foarte bine cu reaua nevastă a directorului Arenelor. O mulţime de bărbaţi voluntari intrară atunci în cutie cu gînd să caute defecţiunea.

În tot acest timp, Laerte îşi dormea dulce somnul de după-amiază.

Spre seară, invitat fiind la o recepţie, el se duse în baie să se bărbierească. În timp ce se săpunea fredona pentru bunul lui plac bine cunoscutul cîntec „Orfeu nu coboară în Infern". Cînd tocmai termina a zecea strofă, un comitet ad-hoc al femeilor din Scyla veni să-l condamne la moarte. Fu luat pe sus şi dus în piaţa oraşului. Laerte nu păru uimit de absenţa bărbaţilor de pe străzi.

Piaţa era plină de femei. Laerte rîse încîntat şi ceru să i se îndeplinească ultima dorinţă: să arunce o privire în cutia magică.

În cutia magică era răcoare. Mulţumit, Laerte reluă „Orfeu nu coboară în Infern" şi cu o mişcare vioaie trase capacul cutiei.

În clipa în care femeile aprinseră rugul cutia se desfăcu în bucăţi şi din ea ieşi plin de strălucire Orfeu.

El avea o liră şi o căuta pe Euridice. Femeile se străduiră să-l recunoască pe Laerte. Nu reuşiră.

Aşa că Orfeu traversă nestingherit piaţa şi undeva, acolo unde cerul se îngemăna cu marea, coborî în Infern.

* * * * * * * * * * * * * * * * * * *

(Urmare din pag. 13)

Frunzele ofilite se desfacură asemenea unor petale umezite de roua, şi codiţele lor lipsite de vlagă se arcuira. Alene, crengile se întinseră, ca braţele unui om trezit din somn. Marea lege a oamenilor fusese aparata şi aici, în marginea Galaxiei Albastre, în spatele cîmpurilor electromagnetice turbionare.

Ridicîndu-şi fruntea, cosmonautul vazu plutind în jurul sau pe toţi cei pe care îi crezuse dormind — nu numai pe cei care semanau cu el şi care respirau oxigen, dar şi fiinţele din Galaxia Timpului şi chiar pe acela (sau aceea) din lumea planetelor de sodiu, care semăna grozav cu un ou alungit. Aluneсau cu toţii deasupra şi dedesubtul lui, tulburaţi la culme; le „auzea" întrebările interioare traduse în limbajul universal al creierelor şi deodată simţi cа toţi împartăşesc bucuria lui, mai adînca şi mai copleşitoare decît ameţitoarea beţie a spaţiilor. Şi le spuse în aceeaşi limba universala: „E marea lege pe care oamenii o poartă cu ei în expansiunea lor spre adîncurile Universului..." Şi din nou simţi ca ceilalţi se bucura, ca şi cum lumile lor bizare s-ar fi rotit sub semnul aceleiaşi legi.

Culcîndu-se pe spate, mîngîie pomişorul ce tremura uşor în vasul de metal. Apoi, punînd în funcţiune motoarele navei, se cufunda în somnul de gheaţa al calatoriilor îndepartate, mistuindu-se, asemenea unei raze, către marele centru coordonator al Universului locuit.

Sfîrșitul copilăriei

de
ARTHUR C. CLARKE

Desen de IOAN MIHĂESCU

Sfîrșitul copilăriei

* * * *

(Urmare din numărul trecut)

Rashaverak nu avea nimic antropomorf. George putea înțelege de ce, văzuți din depărtare de către sălbaticii ignoranți și îngroziți, Overlorzii fuseseră considerați oameni înaripați, ajungîndu-se de aici la portretul convențional al Diavolului. Coarnele mici (oare ce funcție aveau? se întrebă bărbatul) semănau cu descrierile făcute, totuși trupul nu aducea cu cel al unui om sau al oricărui animal cunoscut vreodată pe Pămînt. Descinzînd dintr-un arbore evoluționist complet străin, Overlorzii nu erau nici mamifere, nici insecte sau reptile. Nu se știa cu siguranță nici dacă erau vertebrate; armura lor externă, dură, putea foarte bine să fie singurul schelet.

Aripile lui Rashaverak erau pliate, astfel încît nu se puteau distinge perfect, însă coada, aidoma unei bucăți de țeavă flexibilă, era curbată sub corp. Vîrful ei cel faimos nu era ascuțit, fiind un fel de diamant lat și turtit. Scopul său, așa cum se acceptase în mod general, era de a oferi stabilitate în timpul zborului, precum penele din coada unei păsări. Pornind de la puținele fapte cunoscute și avansînd astfel de ipoteze, savanții ajunseseră la concluzia că Overlorzii proveneau de pe o planetă cu gravitația redusă și atmosfera foarte densă.

Brusc, dintr-un difuzor mascat se auzi glasul lui Rupert:

— Jean! George! Unde naiba v-ați ascuns? Veniți jos, la distracție! Musafirii au început să vă bîrfească...

— Poate că ar fi bine să merg și eu, vorbi Rashaverak, punînd cartea înapoi pe raft. Făcu lucrul acesta cu ușurință, fără să se miște de pe podea și George observă, pentru întîia oară, că mîna Overlordului avea două degete mari opuse, între care se aflau alte cinci degete. Nu mi-ar place să fac aritmetică, se gîndi el, într-un sistem de numerație cu baza paisprezece.

Ridicat în picioare, Rashaverak constituia un spectacol impunător și, cînd se aplecă pentru a evita tavanul, deveni evident că dacă Overlorzii ar fi dorit să trăiască printre oameni, dificultățile practice ar fi fost considerabile.

În ultima jumătate de oră mai sosiseră invitați și salonul era acum destul de ticsit. Apariția lui Rashaverak aglomeră și mai mult încăperea, deoarece toți cei din odăile învecinate alergară să-l vadă. În mod evident, Rupert era foarte încîntat de senzația produsă. Jean și George au fost mult mai puțin băgați în seamă. De fapt, puțini îi puteau zări, fiind mascați de statura Overlordului.

— Vino aici, Rashy, să-ți prezint cîțiva prieteni, strigă Rupert. Stai pe canapeaua asta, ca să nu mai zgîrii tavanul!

Cu coada petrecută peste umăr, Rashaverak traversă încăperea aidoma unui spărgător de gheață, croindu-și drum printre sloiuri. Cînd se așeză alături de gazdă, salonul păru că redevine mai larg și George suspină ușurat.

— Mă apucase claustrofobia cînd stătea în picioare. Mă întreb cum de a pus Rupert mîna pe el — ar putea fi o petrecere interesantă...

— Mi se pare ciudat și modul în care i se adresează, de față cu atîta lume. Deși lasă impresia că nu-i prea pasă. Foarte curios...

— Fac prinsoare că-i pasă. Necazul cu Rupert este că-i place să se dea în spectacol și e lipsit de tact. Apropo, asta îmi aduce aminte de cîteva întrebări pe care i le-ai pus lui Rashaverak!

— Care anume?

— De pildă: „De cît timp sînteți aici?", „Cum vă înțelegeți cu Administratorul Karellen?", „Vă place pe Pămînt?"... Draga mea! **Nu așa** se vorbește cu un Overlord!

— De ce nu? E momentul s-o facă cineva.

Înainte ca discuția să devină tăioasă, fură interpelați de Shoenbergeri. Femeile plecară într-o direcție, s-o bîrfească pe doamna Boyce, iar bărbații plecară în altă direcție, făcînd exact același lucru deși din alt punct de vedere. Benny Shoenberger era unul dintre prietenii cei mai vechi ai lui George și deținea o mulțime de noutăți în legătură cu subiectul respectiv.

— Pentru Dumnezeu, să nu spui nimănui..., începu el. Ruth habar n-are, dar **eu** i-am prezentat-o lui Rupert...

— Cred, comentă George cu invidie, că-i mult prea bună pentru Rupert. Deci legătura nu va putea dura; în curînd se va plictisi şi el. Gîndul acesta părea să-l mai dispună puţin.

— Nu fi convins! Nu este numai frumoasă, ci şi o fiinţă deosebită. Era momentul ca de Rupert să se ocupe cineva, iar ea este femeia cea mai potrivită.

Atît Rupert, cît şi Maia stăteau acum lîngă Rashaverak, primindu-şi cu afectare oaspeţii. Petrecerile lui Rupert aveau rareori un focar, cel mai adesea divizîndu-se în şase-şapte grupuri independente, formate după preocupările comune. Totuşi, de data aceasta, toţi invitaţii găsiseră un centru de atracţie. Lui George îi părea rău pentru Maia. Ar fi trebuit să fie petrecerea ei, dar Rashaverak o eclipsase parţial.

— Auzi, făcu George, ciugulind dintr-un sandviş, de unde naiba l-a luat Rupert pe Overlord? N-am mai auzit de aşa ceva, deşi se pare că el consideră situaţia absolut normală. Cînd ne-a invitat, n-a pomenit nimic despre asta...

— Una din micile lui surprize, chicoti Benny. Mai bine întreabă-l chiar pe el. Dar să ştii că nu-i prima dată... Karellen a fost invitat la Casa Albă, la Palatul Buckingham şi...

— Ce naiba, asta-i altceva! Rupert e un cetăţean absolut obişnuit.

— Poate că şi Rashaverak este un Overlord neînsemnat. Ţi-am zis, întreabă-l pe Rupert!

— Aşa o să fac, numai să-l prind singur...

— S-ar putea să aştepţi cam mult...

Benny avea dreptate, însă deoarece petrecerea se încălzise, era mai uşor să fii răbdător. Uşoara paralizie provocată de apariţia lui Rashaverak dispăruse. În jurul Overlordului mai exista un grup restrîns, dar în rest se petrecuse obişnuita fragmentare şi toţi invitaţii se comportau destul de natural.

Fără să se obosească întorcînd capul, George putea zări un regizor faimos, un poet minor, un matematician, doi actori, un inginer de la o uzină atomică, un editor al unui săptămînal ilustrat, un statistician de la Banca Mondială, un virtuoz violonist, un profesor de arheologie şi un astrofizician. Nu exista nici un reprezentant al breslei lui George: scenografia pentru televiziune; lucru excelent, deoarece bărbatul voia să scape de discuţiile profesionale. Îi plăcea munca lui într-adevăr, în epoca aceea, pentru întîia oară în istoria omului, nimeni nu făcea ceva care să nu-i placă, însă era tipul de om care, la sfîrşitul zilei, putea să închidă definitiv după el uşa studioului.

În cele din urmă, reuşi să-l încolţească pe Rupert în bucătărie. Era păcat să-l coboare pe pămînt tocmai atunci, cînd experimenta nişte băuturi, dar George putea fi nemilos cînd era necesar.

— Ia ascultă, Rupert, începu el rezemîndu-se de cea mai apropiată masă. Cred că ne datorezi nişte explicaţii...

— Hm, făcu Rupert gînditor, plimbîndu-şi limba prin gură. C'ed c-am băut p'ea mu't gin.

— Nu ocoli discuţia, prefăcîndu-te beat, pentru că te cunosc foarte bine. De unde vine prietenul tău Overlordul şi ce caută aici?

— Nu ţi-am spus? exclamă Rupert. Credeam că le-am explicat la toţi... Nu erai acolo... ah, da, te ascundeai în bibliotecă.

Chicoti într-o manieră pe care George o găsi insinuantă.

— Ştii, biblioteca l-a adus aici pe Rashy.

— Ce chestie!

— Cum adică?

George se opri, dîndu-şi seama că problema trebuia abordată cu tact. Rupert era foarte mîndru de colecţia lui.

— Aăăă, ei bine... gîndindu-te cîte cunosc Overlorzii despre ştiinţă, nu te-ai aştepta să se intereseze de fenomene psihice şi alte prostii de astea...

— Prostii sau nu, replică Rupert, pe ei îi preocupă psihologia umană, iar eu deţin cîteva cărţi din care se pot învăţa multe lucruri. Înainte de a mă muta aici, un reprezentant sub-Overlord, sau supra-Overlord, m-a contactat, întrebîndu-mă

dacă le pot împrumuta cincizeci dintre cele mai rare volume ale mele. Unul dintre bibliotecarii de la British Museum le povestise despre mine. Îți poți imagina ce i-am răspuns...

— Habar n-am!

— Ei bine, i-am răspuns foarte politicos că mi-au trebuit douăzeci de ani ca să adun toate cărțile. Erau oricînd bine veniți să le citească, **dar** trebuiau s-o facă aici. Așa a apărut Rashy, care citește cam douăzeci de cărți pe zi. Și eu sînt curios ce caută în ele...

Scenograful se gîndi o clipă, apoi înalță dezgustat din umeri.

— Sincer vorbind, spuse el, încep să-mi schimb părerea despre Overlorzi. Credeam că au lucruri mai bune de făcut.

— Ești un materialist incorigibil, așa-i? Nu cred că pot fi întru totul de acord. Totuși, privind chiar și din... ăăă... poziția ta, mai practică, există un sens. Sînt sigur că și tu ai studia superstițiile oricărei rase primitive cu care ai intra în contact.

— Mda, făcu George nu prea convins.

Muchia mesei era prea tare, așa încît se ridică în picioare. Rupert amestecă mulțumit cîteva băuturi și se pregăti să revină printre musafiri. Glasuri nemulțumite îi solicitau prezența.

— Hei! protestă George, vreau să te mai întreb ceva pînă nu dispari. De unde ai făcut rost de gadgetul ăla de televiziune bidirecțională, cu care ai vrut să ne sperii?

— Face parte din tranzacție. Am explicat cît de valoros poate fi într-o meserie ca a mea și Rashy a transmis sugestia mai departe.

— Scuză-mă dacă sînt cam greu de cap, dar care **este** noua ta meserie? Presupun totuși că are vreo legătură cu animalele...

— Exact! Sînt superveterinar. Zona mea acoperă zece mii de kilometri pătrați de junglă și, deoarece pacienții nu vor veni ei la mine, trebuie să-i caut eu.

— Nu-ți ia cam mult timp?

— Bineînțeles, nu-i practic să te ocupi de plevușcă. Doar lei, elefanți, rinoceri și alte chestii de astea... În fiecare dimineață, trimit vizorii la o sută de metri înălțime, mă așez în fața ecranului și călătoresc prin ținut. Cînd găsesc pe cineva cu necazuri, iau avionul și sper că metoda mea nu va da greș. Uneori e mai greu... În general, leii și felinele merg ușor, dar ia încearcă în timp ce zbori să împuști un rinocer cu un cartuș-injecție!

— Rupert! răcni cineva din încăperea alăturată.

— Uite ce-ai făcut! Mi-am neglijat datoria de gazdă. Ia tu tava aia. Sînt paharele cu vermut și nu vreau să se amestece.

●

George ajunse pe terasa acoperișului înainte de apusul soarelui. Din mai multe motive întemeiate, avea o ușoară durere de cap și simțea nevoia să scape de zgomotul și confuzia din casă. Jean dansa mult mai bine decît el, și refuzase să plece, lăsînd impresia că se distra din plin. Asta îl necăjise pe George care, ușor cherchelit, și simțindu-se îndrăgostit neînțeles, hotărîse să se supere la lumina stelelor.

Pe acoperiș se ajungea mergînd cu liftul pînă la nivelul cel mai de sus și urcînd după aceea pe scara spiralată din uzina de condiționare a aerului. Printr-un chepeng, se ieșea apoi pe terasă. Într-un capăt al acesteia era parcat avionul lui Rupert, zona centrală fiind o grădină — ce părea deja părăginită —, iar restul o simplă platformă de observație cu cîteva șezlonguri. George se trînti într-unul din ele și se uită în jur cu o privire imperială. Se simțea stăpîn peste tot ceea ce vedea.

Folosind un eufemism, priveliștea era magnifică. Locuința lui Rupert fusese construită pe marginea unei văi care cobora spre est, către lacurile și mlaștinile aflate la cinci kilometri depărtare. Spre vest, terenul era neted, iar jungla ajungea aproape la ușa casei. Înapoia junglei, la o distanță de cel puțin cincizeci de kilometri, se ridica un lanț muntos aidoma unui perete uriaș. Vîrfurile munților erau pătate cu zăpadă și norii de deasupra lor erau însîngerați, pe cînd soarele cobora în ultimele minute ale călătoriei sale zilnice. Privind bastioanele acelea îndepărtate, George se

simţi extrem de treaz.

Stelele ce apăruseră cu o grabă atît de insolentă în momentul apusului îi erau complet străine. Căută Crucea Sudului, dar fără succes. Deşi cunoştea prea puţină astronomie, şi de abia recunoştea cîteva constelaţii, absenţa prietenilor familiari era neplăcută. Acelaşi lucru se putea spune şi despre zgomotele răzbătînd din jungla stînjenitor de apropiată. Ajunge cu aerul curat, gîndi scenograful. O să mă întorc jos înainte ca vreun liliac-vampir, sau ceva la fel de neplăcut, să înceapă să investigheze.

Tocmai se ridicase, cînd un alt musafir apăru prin chepeng. Se întunecase şi George nu-l putu recunoaşte, de aceea strigă:

— Hei! Te-ai plictisit şi tu?

Companionul său invizibil rîse.

— Rupert proiectează nişte filme de ale lui. Le-am mai văzut...

— Ia o ţigară, spuse George.

— Mulţumesc.

La flacăra brichetei — George ţinea mult la asemenea antichităţi — îşi putu recunoaşte tovarăşul: un negru tînăr, extraordinar de frumos, al cărui nume îl uitase imediat după prezentări, ca de altfel şi ale celorlalţi douăzeci de necunoscuţi de la serată. Totuşi ceva părea familiar la el şi, brusc, ghici adevărul.

— Nu cred că ne-am mai întîlnit, spuse el, dar nu cumva eşti noul cumnat al lui Rupert?

— Exact. Mă numesc Jan Rodricks. Toată lumea spune că Maia şi cu mine semănăm foarte mult.

— Scenograful se întrebă dacă trebuie să-l compătimească pe Jan pentru noua lui rudă. Hotărî să-l lase să afle singur; la urma urmei, exista totuşi posibilitatea ca Rupert să se domolească de data aceasta.

— Eu sînt George Greggson. Participi pentru prima dată la una din faimoasele petreceri ale lui Rupert?

— Da. Întîlneşti mulţi oameni în felul ăsta...

— Şi nu numai oameni..., adăugă George. A fost întîia oară cînd am întîlnit un Overlord în societate.

Jan ezită o clipă înainte de a răspunde şi George se întrebă dacă nu cumva atinsese un punct sensibil. Răspunsul nu dezvălui însă nimic.

— Nici eu nu mai văzusem vreunul pînă acum; decît, bineînţeles, la televizor.

Aici conversaţia se împotmoli şi, după un moment, George îşi dădu seama că Jan dorea să fie singur. Oricum se făcuse frig, aşa încît îşi luă rămas bun şi cobrî în casă.

Jungla era liniştită acum; rezemîndu-se de parapetul terasei, Jan nu auzi decît murmurul slab al casei, respirînd prin plămînii ei mecanici. Bărbatul se simţea foarte singur şi aşa dorea să fie. De asemenea, se simţea extrem de frustrat, iar lucrul acesta nu-l dorise deloc.

CAPITOLUL ŞAPTE

Nici un fel de Utopie nu-i poate satisface complet pe toţi. Pe măsură ce condiţiile materiale li se îmbunătăţesc, oamenii ridică privirile şi devin nemulţumiţi de puterea şi realizările care, odată, li s-ar fi părut mai presus de orice închipuire. Chiar dacă lumea exterioară le-a oferit tot ce a putut, dăinuie încă tînjala inimii şi căutarea minţii.

Deşi adesea îşi aprecia norocul, Jan Rodrick ar fi fost şi mai nemulţumit într-o epocă anterioară. Cu un secol în urmă, culoarea lui ar fi însemnat un handicap uriaş, poate covîrşitor. Astăzi nu însemna nimic. Inevitabila reacţie, care oferise negrilor de la începutul secolului douăzeci şi unu o uşoară senzaţie de superioritate, dispăruse deja. Termenul „negrotei" nu mai constituia un peiorativ în societate, fiind utilizat de către toată lumea fără nici o stînjeneală. Cuvîntul nu avea mai multă încărcătură emoţională decît etichetele de tipul: republican, metodist, conservator sau liberal.

Tatăl lui Jan fusese un scoţian simpatic, însă oarecum insignifiant, care-şi făurise o oarecare celebritate ca scamator profesionist. Moartea lui, la vîrsta de nu-

mai patruzeci și cinci de ani, fusese cauzată de consumul excesiv din produsul cel mai faimos al țării sale. Deși Jan nu-și văzuse niciodată tatăl beat, nu era sigur nici dacă-l văzuse treaz vreodată.

Doamna Rodricks trăia și preda un curs savant de teoria probabilităților la Universitatea Edinburgh. Era tipic pentru mobilitatea extraordinară a Omului din veacul douăzeci și unu ca doamna Rodricks, care era neagră ca abanosul, să se fi născut în Scoția, iar blondul ei soț să-și petreacă aproape toată viața în Haiti. Maia și Jan nu avuseseră niciodată o singură casă, ci pendulaseră între familiile lor precum două mingi de tenis. Educația primită fusese amuzantă, totuși nu corectase instabilitatea moștenită de amîndoi pe linie paternă.

La douăzeci și șapte de ani, Jan mai avea în față cîțiva ani de facultate înainte de a se gîndi în mod serios la viitorul său. Își absolvise examenele cu ușurință, urmînd o programă analitică ce ar fi părut extrem de stranie cu un secol înainte. Materiile principale fuseseră matematica și fizica, iar cele secundare filozofia și muzica. Chiar după normele exigente ale epocii, era un foarte bun pianist amator.

Peste trei ani avea să-și ia doctoratul în fizica inginerească, cu astronomia ca subiect secundar. Pregătirea examenului însemna multă trudă, dar Jan era aproape încîntat de perspectiva aceasta. Studia la Universitatea din Capetown, la poalele Munților Table, poate cel mai frumos lăcaș de învățămînt superior.

Nu avea griji materiale, totuși era nemulțumit și nu-și găsea leacul. Înrăutățind și mai mult lucrurile, fericirea Maiei — deși el nu-i purta pică — accentuase motivul principal al necazului său.

Jan suferea încă de iluzia romantică — motivul atîtor suferințe și poezii — potrivit căreia fiecare om are în toată viața o singură iubire adevărată. La o vîrstă neobișnuit de înaintată, inima îi fusese răpită de o femeie mai renumită prin frumusețe decît prin fidelitate. Rosita Tsien pretindea, și era perfect adevărat, că prin vinele ei curgea sîngele împăraților Manchu. Avea mulți admiratori, majoritatea provenind de la Facultatea de Științe din Cape. Jan căzuse victimă frumuseții delicate, de floare, a femeii și idila continuase destul timp pentru ca sfîrșitul ei să-l roadă acum. Nu-și dădea seama unde greșise...

Bineînțeles, avea să depășească momentul respectiv. Și alți bărbați suferiseră dezastre similare fără urmări ireparabile, ba chiar ajunseseră la stadiul cînd puteau spune: „Sînt sigur că niciodată n-aș fi putut fi fericit cu o **asemenea** femeie!". O astfel de detașare se situa deocamdată într-un viitor îndepărtat și Jan continua să fie supărat pe viață.

Celălalt necaz părea mai greu de depășit, fiind legat de impactul Overlorzilor asupra propriilor sale ambiții. Jan era romantic nu numai cu inima, ci și cu mintea. Ca atîția alți tineri, după încheierea cuceririi spațiului aerian terestru, își lăsă visele și imaginația să rătăcească prin oceanele neexplorate ale spațiului cosmic.

Cu un secol în urmă, Omul pusese piciorul pe scara ce-l putea duce la stele. În momentul acela — să fi fost oare coincidență? — ușa spre alte planete îi fusese trîntită în față. Overlorzii impuseseră puține restricții asupra unor forme de activitate umană (războiul fusese poate excepția majoră), dar în domeniul zborurilor spațiale cercetarea practic încetase. Confruntarea cu știința Overlorzilor era disproporționată. Cel puțin pentru moment, Omul se îndreptase asupra altor activități. N-avea sens să construiască rachete, cînd Overlorzii dețineau mijloace de propulsie infinit superioare, bazate pe principii despre care nu scăpau nici o aluzie.

Cîteva sute de oameni călătoriseră pe Lună, în scopul stabilirii unui observator astronomic. Fuseseră pasageri într-un aparat mic propulsat de rachete, pe care-l împrumutaseră de la Overlorzi. Era evident că din vehiculul acela primitiv se puteau deduce prea puține lucruri, chiar dacă proprietarii săi îl oferiseră fără ezitare curioșilor savanți pămînteni.

Astfel, Omul continua să rămînă prizonierul planetei sale. Planeta era mult mai acceptabilă, însă și mult mai mică decît cu un secol în urmă. Cînd puseseră capăt războiului, foametei și bolilor, Overlorzii puseseră capăt și aventurii.

Luna răsărise, pictînd cerul cu o lumină palidă și lăptoasă înspre est. Jan știa că acolo sus, înapoia meterezelor lui Pluton, se afla baza principală a Overlorzilor. Deși veniseră și plecaseră într-una de șaptezeci de ani, abia acum, în timpul vieții

lui Jan, navele de aprovizionare abandonaseră orice precauție, plecînd sub ochii Pămîntului. În telescoapele de cinci sute de centimetri, umbrele lor puteau fi zărite cu ușurință atunci cînd soarele le proiecta pe cîmpiile lunare. Deoarece tot ceea ce făceau Overlorzii prezenta un interes imens pentru omenire, sosirile și plecările navelor fuseseră urmărite cu atenție și începuse să se contureze un tipic al comportării lor (deși nu și motivul respectiv). Una dintre umbrele acelea uriașe dispăruse cu cîteva ore în urmă. Jan știa ce însemna asta: o navă începuse pregătirile premergătoare călătoriei spre planeta lor îndepărtată și tainică.

Tînărul nu văzuse niciodată o navă lansîndu-se către stele. Cînd condițiile permiteau, vizibilitatea era bună pe jumătate din globul terestru, dar el avusese mereu ghinion. Nimeni nu știa cu exactitate cînd avea loc startul, iar Overlorzii nu se grăbeau să-l anunțe. Hotărî să mai aștepte zece minute, apoi să se întoarcă în casă.

Ce-a fost asta? Doar un meteor alunecînd în jos prin Eridan. Jan se destinse și aprinse încă o țigară.

O terminase pe jumătate cînd, la depărtare de o jumătate de milion de kilometri, Calea Stelelor se aprinse. Din inima strălucirii lunare, o scînteie micuță începu să urce către zenit. La început, mișcarea îi era atît de lentă, încît putea fi percepută cu greu, dar viteza ei sporea cu fiecare secundă. Pe măsură ce se înălța, strălucea tot mai puternic, apoi dispăru brusc. Peste o clipă reapăru, mai strălucitoare și mai rapidă. Clipind într-un ritm aparte, urca tot mai repede pe cer, trasînd o linie tremurîndă de lumină printre stele. Chiar pentru cineva care nu cunoștea distanța reală, impresia de viteză îți tăia răsuflarea; cînd aflai că nava se găsea undeva dincolo de Lună, rămîneai uluit de vitezele și energiile implicate.

Jan știa că ceea ce zărea în momentul acela reprezenta un produs lipsit de importanță al energiilor. Nava în sine era invizibilă, aflîndu-se cu mult înaintea luminii ascendente. Așa cum un avion cu reacție, zburînd foarte sus, lasă în urma lui o dîră de vapori, tot așa nava Overlorzilor își lăsa semnul caracteristic. Teoria general acceptată — asupra căreia mai existau puține îndoieli — era că accelerația imensă a Căii Stelelor producea o distorsiune locală a spațiului. Tînărul mai știa că nu vedea decît lumina stelelor depărtate, adunată și focalizată în ochii lui atunci cînd condițiile erau favorabile de-a lungul traiectoriei. Aceea era dovada vizibilă a relativității: curbarea luminii în prezența unui cîmp gravitațional uriaș.

Acum, vîrful dîrei lungi și subțiri aidoma unui creion părea că se mișcă mult mai încet, dar asta se datora perspectivei. În realitate, continua să accelereze însă traiectoria părea mai scurtă. Jan cunoștea faptul că nava era urmărită de multe telescoape, deoarece savanții Pămîntului încercau să descopere secretele Căii. Se publicaseră deja zeci de lucrări despre subiectul respectiv; fără îndoială, Overlorzii le citiseră cu cel mai mare interes.

Lumina fantomatică începea să pălească. Acum ajunsese doar un punct prin mijlocul Constelației Carena, așa cum știuse și Jan că avea să se întîmple. Căminul Overlorzilor se afla undeva pe acolo, dar în sectorul acela al spațiului existau peste o mie de stele. Nu se putea aprecia distanța față de Sistemul Solar.

Asta fusese totul. Deși nava abia își începuse călătoria, ochii oamenilor n-o mai puteau urmări. Dar în mintea tînărului continua să ardă amintirea dîrei sclipitoare, un far ce nu avea să pălească atît timp cît el mai avea ambiție și dorință.

•

Petrecerea luase sfîrșit. Aproape toți oaspeții plecaseră pe calea aerului, împrăștiindu-se în cele patru colțuri ale lumii. Mai existau totuși excepții...

Una dintre ele o constituia Norman Dodsworth, poetul, care se îmbătase în mod jenant, totuși fusese îndeajuns de potolit și adormise înainte de a fi necesară o acțiune violentă. Fusese depus, fără prea multă gingășie, pe pajiște, sperîndu-se că o hienă avea să-i ofere o trezire pe măsură. Practic vorbind, putea fi considerat absent.

Ceilalți musafiri rămași erau George și Jean. Nu fusese ideea lui George; el dorea să se întoarcă acasă. Nu era de acord cu prietenia dintre Rupert și Jean, deși nu din motivele obișnuite. George se mîndrea cu faptul că era un tip practic, cu

capul pe umeri, și privea interesul care-i lega laolaltă pe cei doi ca fiind nu doar copilăros, ci chiar nesănătos în acea epocă a științei. I se părea de neconceput ca un om să mai poată avea cea mai mică încredere în supranatural, iar prezența lui Rashaverak acolo îi zguduise credința în Overlorzi.

Era evident, acum, că Rupert plănuia o surpriză, probabil cu ajutorul lui Jean. George se resemnase posomorît în fața nonsensului ce avea să urmeze.

— Am încercat mai multe variante pînă m-am stabilit la **asta,** rosti Rupert cu mîndrie. Problema cea mai mare este reducerea frecării, pentru a obține o libertate completă a mișcării. Clasica masă lustruită și paharul nu-s rele deloc, dar se utilizează de sute de ani și eram convins că știința modernă poate realiza lucruri mai bune. Acesta era rezultatul... Apropiați-vă scaunele. Ești sigur că nu vrei să participi, Rashy?

Pentru o fracțiune de secundă, se păru că Overlordul ezită. Apoi clătină din cap. (George se întrebă dacă învățase gestul de la pămînteni.)

— Nu, mulțumesc, răspunse el. Aș prefera să privesc. Poate altă dată...

— Perfect, ai timp să te răzgîndești.

Chiar așa? se gîndi George, privindu-și morocănos ceasul.

Rupert își adunase prietenii în jurul unei măsuțe rotunde și masive. Masa avea o tăblie plană din plastic, pe care gazda o ridică, dezvăluind o îngrămădire strălucitoare de bile de rulmenți al căror scop George nu și-l putea imagina. Sutele de puncte scînteind în lumină formau un desen fascinant și hipnotic, amenințîndu-l ușor.

Pe cînd își apropiau scaunele, gazda scotoci sub masă și scoase un disc cu diametrul de vreo zece centimetri și-l așeză deasupra bilelor.

— Gata, rosti el. Îl atingeți cu degetele și se mișcă fără nici o rezistență.

George privi măsuța cu profundă neîncredere. Observă că pe circumferința ei se aflau literele alfabetului — la intervale regulate, deși nu într-o ordine anume. Răspîndite în mod aleator printre litere se găseau cifrele de la 1 la 9 și două plăcuțe cu DA și NU. Acestea din urmă erau diametral opuse.

— Mi se pare o aiureală, murmură el. Mă mir că în vremurile noastre mai există oameni care s-o trateze cu seriozitate.

Se simți ceva mai ușurat după ce-și exprimase acel protest vag la adresa lui Jean și Rupert. Gazda pretindea că privea fenomenele respective doar cu un interes științific detașat. Era lipsit de prejudecăți, însă nu credul. Pe de altă parte, Jean... ei bine, uneori George își făcea griji în privința ei. Părea că într-adevăr credea că există ceva în toate chestiile acelea cu telepatie și privire interioară.

Abia după ce făcu remarca, scenograful își dădu seama că implica și o critică la adresa lui Rashaverak. Privi nervos în jur, dar Overlordul părea impasibil. Ceea ce, bineînțeles, nu însemna absolut nimic.

Toți își ocupaseră acum pozițiile. În sensul acelor de ceas erau așezați: Rupert, Maia, Jan, Jean, George și Benny Shoenberger. Ruth Shoenberger stătea, cu un carnet în mînă, în afara cercului. Femeia avea unele obiecții față de participarea la asemenea ședințe, determinîndu-l pe Benny să emită remarci sarcastice la adresa celor care luau Talmudul în serios. Totuși nu se împotrivea să asiste ca observator.

— Mai întîi, începu Rupert, să lămurim lucrurile pentru beneficiul scepticilor ca George. Indiferent dacă în chestia asta există ceva paranormal, ea continuă să **funcționeze.** În ceea ce mă privește, cred că-i vorba de o explicație pur mecanică. Atunci cînd punem mîna pe disc, deși căutăm să nu-i influențăm mișcările, subconștientul ne joacă festa. Am participat la multe asemenea ședințe, dar niciodată n-am obținut răspunsuri pe care să nu le fi știut cineva din grup sau să le fi ghicit, deși uneori nu erau conștienți de acest lucru. Totuși aș dori să efectuăm experimentul în aceste condiții... ăăă, destul de speciale.

Condiția Specială îi privea în tăcere, dar nu și cu indiferență. George se întrebă ce gîndea Rashaverak despre cele ce se întîmplau. Oare reacțiile sale erau ale unui antropolog urmărind un ritual religios primitiv? Chestiunea era aproape fantastică și George se simțea teribil de stînjenit.

Dacă și ceilalți simțeau la fel, își ascundeau perfect sentimentele. Doar Jean era agitată și îmbujorată, deși roșeața putea fi datorată și băuturii.

— Gata? întrebă Rupert. Perfect...

Făcu o pauză teatrală, apoi vorbi fără să se adreseze cuiva:

— Este cineva acolo?

George putea simţi discul tremurîndu-i uşor sub degete. Nu era de mirare, considerînd presiunea exercitată asupra lui de către cele şase persoane din cerc. Discul se deplasă într-un „8" mic, apoi se opri în mijlocul mesei.

— Este cineva acolo? repetă gazda. Cu un ton mult mai detaşat, adăugă: De obicei, trec zece-cincisprezece minute înainte să înceapă. Dar uneori ...

— Sst! făcu Jean.

Discul se mişca. Se deplasă într-un arc larg între DA şi NU. George se abţinu cu greu să nu chicotească. Ce s-ar fi dovedit, se întrebă el, dacă răspunsul ar fi fost NU? Îşi aminti o glumă străveche: „Pleacă, lupule, nu-i nimeni acasă!".

Dar răspunsul a fost DA. Discul reveni rapid în mijlocul mesei. Acum părea viu, aşteptînd întrebarea următoare. Fără să vrea, scenograful începu să se simtă impresionat.

— Cine eşti? întrebă Rupert.

Nu urmă nici o ezitare, pe măsură ce literele erau dezvăluite una cîte una. Discul se deplasa pe masă aidoma unui obiect însufleţit, atît de rapid încît, uneori, George abia îşi mai ţinea degetele pe suprafaţa lui. Putea jura că el nu contribuia la mişcarea discului. Privi rapid în jurul mesei, fără să zărească ceva suspicios pe chipurile prietenilor săi. Arătau la fel de încordaţi şi atenţi ca şi el.

— SÎNTTOTUL, scrise discul şi reveni la punctul său de echilibru.

— Sînt totul, repetă Rupert. Un răspuns tipic... Evaziv şi totuşi nu descurajator. Înseamnă probabil că aici nu există nimic în afara minţilor noastre reunite.

Se opri o clipă, hotărînd asupra următoarei întrebări.

— Ai un mesaj pentru cineva de aici?

— NU, răspunse discul prompt.

Gazda privi în jurul mesei.

— Rămîne la alegerea noastră; uneori oferă informaţii, însă acum va trebui să-l întrebăm noi. Vrea cineva să înceapa?

— Va ploua mîine? făcu George în glumă.

Imediat discul începu să oscileze între DA şi NU.

— Este o întrebare stupidă, comentă Rupert. Evident că va ploua **undeva...** Nu puneţi întrebări cu răspunsuri ambigue.

George se simţi zdrobit. Hotărî să lase pe altcineva să întrebe.

— Care este culoarea mea preferată? întrebă Maia.

— ALBASTRU, veni răspunsul prompt.

— Exact.

— Asta nu dovedeşte nimic, făcu George. Cel puţin trei dintre noi ştiau asta.

— Care-i culoarea preferată a lui Ruth? întrebă Benny.

— ROŞU.

— Aşa este, Ruth?

Femeia ridică privirea din carnet.

— Da. însă Benny ştia asta, iar el este în cerc.

— Nu ştiam, răspunse Benny.

— Memorie subconştientă, murmură Rupert. Se întîmplă deseori. Dar vă rog, nu s-ar putea să puneţi nişte întrebări mai **inteligente?** Acum, cînd a început aşa bine, n-aş vrea să stricăm totul...

Curios, dar banalitatea fenomenului începuse să-l impresioneze pe George. Era convins că nu există nici o explicaţie paranormală; după cum spusese şi Rupert, discul reacţiona numai la mişcările lor musculare subconştiente. Deşi lucrul respectiv, în sine, era surprinzător: n-ar fi crezut niciodată că se pot obţine răspunsuri atît de rapide şi precise. La un moment dat, încercă să vadă dacă putea influenţa discul să formeze propriul său nume. Reuşi doar litera „G"; restul era un nonsens. Decise că era practic imposibil ca o singură persoană să acţioneze discul fără ca persoanele celelalte din cerc să-şi dea seama.

După o jumătate de oră, Ruth notase peste o duzină de mesaje, unele dintre ele destul de lungi. Existau uneori greşeli sau erori gramaticale, însă puţine la nu-

măr. Indiferent de explicaţie, scenograful se convinsese acum că nu participa conştient la obţinerea rezultatelor. În cîteva rînduri, în timpul formării unui cuvînt, anticipase litera următoare şi, de aici, înţelesul mesajului. Dar de fiecare dată, discul se îndreptase într-o direcţie complet neaşteptată. Uneori, deoarece nu exista nici o pauză între cuvinte, mesajul părea lipsit de sens, pînă ce era complet şi Ruth îl recitea.

Întreaga şedinţă îi lăsa lui George impresia nefirească a contactului cu o minte independentă şi decisă. Cu toate acestea, nu exista nici o dovadă **concludentă.** Răspunsurile erau extrem de ambigue. Ce se putea înţelege, de exemplu, din:

CREDEŢIÎNOMNATURAESTECUVOI

Deşi, uneori, sugerau nişte adevăruri profunde, chiar tulburătoare.

AMINTIŢIVĂOMULNUESTESINGURLÎNGĂOMESTELUMEAALTORA

Bineînţeles, toţi ştiau asta; totuşi, puteai fi sigur că mesajul se referea numai la Overlorzi?

George era tot mai somnoros. Ar fi fost timpul, se gîndi el, s-o ia spre casă. Totul era foarte ciudat, însă nu le oferea nici o pistă şi ce-i prea mult strică. Privi în jurul mesei. Benny părea că se simţea la fel. Maia şi Rupert erau amîndoi uşor traşi la faţă, iar Jean, ei bine, ea luase totul prea în serios de la început. Expresia femeii îl îngrijoră pe George; parcă i-ar fi fost teamă să mai continue, dar, în acelaşi timp, şi să se oprească.

Rămăsese Jan... George se întrebă ce gîndea acesta despre excentricităţile cumnatului său. Tînărul nu pusese nici o întrebare şi nu se arătase surprins de nici unul din răspunsuri. Părea că studia mişcarea discului ca orice alt fenomen ştiinţific.

Rupert se trezi din letargia în care căzuse.

— Încă o întrebare, spuse el, şi încheiem. Ce zici, Jan? N-ai întrebat nimic.

Surprinzător, Jan nu ezită. Parcă ar fi avut întrebarea pregătită de multă vreme şi aşteptase ocazia. Privi către silueta nemişcată a lui Rashaverak, apoi rosti clar şi răspicat:

— Care stea este soarele Overlorzilor?

Rupert îşi stăpîni un fluierat de surpriză. Aparent, Maia şi Benny nu reacţionară. Jean închisese ochii şi părea adormită. Rashaverak se aplecase înainte, pentru a putea privi peste umărul lui Rupert.

Şi discul începu să se mişte...

Cînd, în sfîrşit, se opri, urmă o pauză scurtă; apoi Ruth întrebă cu o voce nedumerită:

— Ce înseamnă NGS 549672?

Nu căpătă nici un răspuns deoarece, în aceeaşi clipă, George strigă neliniştit:

— Daţi-mi o mînă de ajutor! Mă tem că Jean a leşinat...

CAPITOLUL OPT

— Bărbatul acesta, Boyce, rosti Karellen. Ce ştii despre el?

Desigur, în realitate, Administratorul nu folosise cuvintele respective, iar gîndurile exprimate de el erau mult mai subtile. Un auditoriu uman ar fi auzit o rafală scurtă de sunete modulate rapid, oarecum asemănătoare celor produse de un emiţător Morse. Deşi limbajul Overlorzilor fusese înregistrat în numeroase ocazii, înregistrările sfidau orice analiză datorită extraordinarei complexităţi. Viteza de comunicare făcea ca nici un interpret, chiar dacă ar fi stăpînit elementele graiului, să nu poată ţine pasul cu Overlorzii angajaţi într-o discuţie obişnuită.

Administratorul Pămîntului stătea cu spatele spre Rashaverak, privind peste culorile Marelui Canion. La zece kilometri depărtare, deşi neclari de la distanţa aceea, pereţii etajaţi recepţionau întreaga putere a Soarelui. Cîteva sute de metri în josul pantei un trenuleţ şerpuia încetişor în adîncimea văii. Curios, se gîndi Karellen, că atîtea fiinţe omeneşti continuau să caute posibilităţile de comparare primitivă. Dacă ar fi dorit, puteau ajunge în fundul canionului într-o fracţiune de secundă, şi mult mai confortabil. Totuşi preferau să călătorească de-a lungul unor şine, probabil tot atît de nesigure pe cît păreau.

Desen de CĂLIN POPOVICI

Făcu un gest imperceptibil cu mîna. Peisajul dispăru din vedere, lăsînd loc unui pustiu negru de o adîncime necunoscută. Reveni la problemele funcției sale.

— Rupert Boyce este un personaj oarecum ciudat, răspunse Rashaverak. Din punct de vedere profesional, răspunde de sănătatea animalelor dintr-o zonă importantă a principalei rezervații africane. Este destul de eficient și pasionat de munca lui. Deoarece trebuie să supravegheze cîteva mii de kilometri pătrați, posedă unul dintre cele cincisprezece vizoare panoramice pe care le-am împrumutat pînă acum, desigur cu măsurile de protecție respective. Întîmplător, este singurul individ cu facilități complexe de proiecție. A pledat convingător în vederea obținerii aparatului și de aceea i l-am acordat.

— Care i-au fost argumentele?

— Dorea să apară înaintea diferitelor animale sălbatice, pentru ca ele să se obișnuiască cu imaginea lui și să nu-l atace cînd avea să fie prezent într-adevăr, fizic... Pledoaria lui a avut destul succes în privința animalelor care se bizuie mai mult pe vedere decît pe miros, deși s-ar putea ca, în cele din urmă, să pățească un accident. Bineînțeles, exista un alt motiv pentru care i-am împrumutat aparatul.

— L-a făcut mai cooperativ?

— Exact. Inițial, îl contactasem deoarece posedă una dintre cele mai complete biblioteci din lume în domeniul parapsihologiei și altor subiecte conexe. M-a refuzat politicos, dar ferm, cînd i-am cerut să mi le împrumute, așa încît trebuia să-l vizitez. Pînă acum, am citit cam jumătate din bibliotecă. A fost un chin îngrozitor...

— Bănuiesc. Ai găsit ceva prin tot gunoiul ăla?

— Da: unsprezece cazuri de străpungere parțială și douăzeci și șapte probabile. Totuși materialul este atît de selectiv încît nu poate fi utilizat în scopuri comparative. În plus, dovezile sînt pline de misticism: probabil, prima aberație a minții umane.

— Ce crede Boyce despre asta?

— Pretinde că este lipsit de prejudecăți și sceptic, dar este clar că n-ar fi investit atît timp și efort în domeniul respectiv fără să aibă o credință subconștientă. I-am spus asta și-a admis posibilitatea. I-ar place să găsească o dovadă convingătoare. De aceea întreprinde mereu experimentele acestea, deși pretinde că sînt doar niște jocuri.

— Ești sigur că nu bănuiește că interesul tău nu este doar scolastic?

— Absolut! În multe privințe, este destul de obtuz și mărginit. Din motivul acesta, încercările sale de cercetare în domeniu par mai degrabă patetice. În privința lui nu trebuie luată nici o măsură specială.

— Înțeleg. Ce-i cu fata care a leșinat?

— Ea reprezintă aspectul cel mai important al întîmplării. Mai mult ca sigur, Jean Morrel a fost canalul prin care a sosit informația. Are însă vîrsta de douăzeci și șase de ani; considerînd experiența noastră anterioară, e prea bătrînă ca să fie ea însăși un Prim Contact. Deci este vorba de cineva aflat în legătură cu ea. Concluzia este evidentă. Nu mai avem mult de așteptat. Trebuie transferată în Categoria Purpuriu; femeia aceasta ar putea fi cea mai importantă ființă omenească în viață.

— Voi avea eu grijă de ea. Ce-i cu tînărul care a pus întrebarea? A fost o simplă curiozitate, sau avea alt motiv?

— A ajuns acolo întîmplător; sora lui se măritase cu Rupert Boyce. Pînă atunci nu mai întîlnise nici unul dintre oaspeți. Sînt convins că întrebarea n-a fost premeditată, ci inspirată de condițiile neobișnuite și, probabil, de prezența mea. Considerînd acești factori, nu-i deloc surprinzător că a acționat astfel. Interesul lui principal îl constituie astronautica; este secretarul grupului de călătorii spațiale de la Universitatea Capetown și, în mod vădit, intenționează să-și dedice viața studierii acestui domeniu.

— Cariera lui ar putea fi interesantă... Deocamdată, ce crezi că va face?

— Fără îndoială, atunci cînd i se va ivi prilejul, va face unele verificări. Nu există încă nici o modalitate de a dovedi exactitatea informației sale și, datorită sursei speciale de proveniență, este greu de prevăzut că o va face publică. Chiar dacă o va face, ne va afecta în vreun fel?

— Am evaluat ambele variante, răspunse Karellen. Deși în Directive este interzisă dezvăluirea bazei, informația nu poate fi utilizată împotriva noastră.

— De acord. Rodricks are o cunoştinţă al cărei adevăr este îndoielnic şi lipsit de valoare.

— Aşa se pare, aprobă Administratorul. Totuşi să nu fim chiar atît de siguri. Fiinţele omeneşti sînt extrem de ingenioase şi, adesea, foarte perseverente. Nu-i bine să le subapreciem, iar cariera domnului Rodricks va fi interesant de urmărit. O să mă mai gîndesc la asta.

•

Rupert Boyce nu ajunsese la miezul problemei. După ce musafirii plecară, mai gălăgioşi ca de obicei, strînsese gînditor măsuţa. Uşoara ameţeală alcoolică îl împiedica să analizeze cu profunzime cele întîmplate, şi chiar faptele în sine erau puţin neclare. Avea ideea vagă că se petrecuse ceva important, care-i scăpase însă, şi se întreba dacă trebuia să discute cu Rashaverak despre acest lucru. Apoi, decise că ar fi fost lipsit de tact. De fapt, cumnatul său stîrnise necazul şi Rupert se simţi puţin neliniştit în privinţa tînărului. Totuşi, fusese vina lui Jan? De fapt, putea fi vorba de vina cuiva? Destul de abătut, îşi aminti că **el** iniţiase experimentul. Hotărî, cu destul succes, să uite întreaga întîmplare.

Poate că ar fi putut face ceva, dacă s-ar fi găsit ultima pagină din carneţelul lui Ruth, dar se părea că acesta dispăruse în deruta din final. Jan pretindea într-una că n-o luase el şi... ei bine, cu greu îl puteai acuza pe Rashaverak. De asemenea, nimeni nu-şi mai amintea cu exactitate ce indicase discul, decît doar că părea să fie ceva lipsit de sens...

•

Pe moment, persoana cea mai afectată fusese George Greggson. Nu putea uita spaima în clipa cînd Jean îi leşinase în braţe. În momentul acela, neajutorarea ei bruscă o transformase dintr-un companion amuzant într-o făptură tandră şi afectuoasă. Din timpuri imemoriale, femeile leşinaseră — nu întotdeauna nepremeditat — şi, invariabil, bărbaţii răspunseseră în modul dorit. Prăbuşirea ei fusese complet spontană, dar nici dacă ar fi plănuit-o nu putea sosi într-un moment mai potrivit. În momentul acela, după cum îşi dădu seama mai tîrziu, George luase una din cele mai importante hotărîri din viaţa lui. În mod clar, în ciuda ideilor şi prietenilor ciudaţi, Jean era fata care conta pentru el. George n-avea intenţia să le abandoneze definitiv pe Naomi, sau Joy, sau Elsa, sau... **cum** o chema? Denise; totuşi sosise timpul pentru ceva mai permanent. Era sigur că Jean avea să fie de acord, pentru că sentimentele ei fuseseră de la început destul de vădite.

Îndărătul deciziei se găsea un alt factor, de care George nu era conştient. Şedinţa îi fisurase dispreţul şi scepticimul faţă de preocupările lui Jean. N-ar fi recunoscut nicicînd aşa ceva, dar acesta era adevărul şi înlăturase ultima barieră dintre ei.

O privi pe fată, zăcînd palidă, însă liniştită în scaunul avionului. Dedesubt era bezna, deasupra stelele. George n-avea habar unde se afla, dar nici nu-l interesa. **Asta** era treaba pilotului automat, care-i dirija spre casă pînă unde mai aveau, după indicaţia bordului, cincizeci şi şapte de minute.

Jean îi zîmbi şi-şi retrase mîna din palma lui.

— Lasă-mă să-mi restabilesc circulaţia, făcu ea masîndu-şi degetele. Aş vrea să mă crezi cînd îţi spun că acum mă simt perfect.

— Atunci, ce crezi că s-a întîmplat? Trebuie să-ţi aminteşti **ceva...**

— Nu, absolut nimic. L-am auzit pe Jan întrebînd, apoi îmi aduc aminte că toţi ţipau în jurul meu. Sînt sigură că a fost un fel de transă. De fapt...

Se opri, apoi hotărî să nu-i mai spună lui George că aşa ceva i se mai întîmplase. Ştia ce credea bărbatul despre lucrurile acelea şi nu voia să-l mai enerveze şi, probabil, să-l îndepărteze definitiv.

— De fapt... ce? întrebă scenograful.

— Nimic. Mă întreb ce-o fi gîndit Overlordul despre şedinţă... Probabil că i-am oferit mai mult material decît solicitase.

Se înfioră ușor și ochii i se înnourară.

— Mi-e teamă de Overlorzi, George. Nu vreau să spun că sînt răi, sau altă prostie de felul acesta. Sînt convinsă că ne doresc binele și fac ceea ce consideră că este cel mai bine pentru noi. Mă întreb doar: care sînt adevăratele planuri?

George se foi neliniștit.

— Oamenii întreabă **asta** încă de la apariția Overlorzilor, zise el. Ne vor spune atunci cînd ne vor considera pregătiți și, sincer să fiu, nu sînt curios. În plus, am lucruri mai importante de făcut.

Se întoarse către fată și-i luă mîinile între ale sale.

— Ce-ar fi să mergem mîine la Arhive și să semnăm un contract pentru... să zicem cinci ani?

Jean îl privi cu atenție și decise că-i plăcea ceea ce vedea.

— Să zicem zece, propuse ea.

•

Jan își aprecie timpul disponibil. Nu era nici o grabă și dorea să se gîndească atent. Parcă se temea să verifice și să distrugă atît de repede speranța fantastică ce-i încolțise în minte. Cît timp nu era sigur, putea măcar să viseze...

De altfel, înainte de a întreprinde orice acțiune, trebuie să viziteze biblioteca observatorului. Bibliotecara îl cunoștea bine, atît pe el, cît și preocupările sale, și, fără îndoială, urma să fie surprinsă de cerere. Probabil nu însemna mare lucru, dar Jan nu voia să lase nimic la voia întîmplării. Peste o săptămînă, avea să fie o ocazie mai bună. Devenise extrem de prudent, știa acest lucru, însă adăuga acțiunii un pic de aventură. În plus, se temea de ridicol, în aceeași măsură ca de orice acțiune întreprinsă de Overlorzi pentru a-l opri. Dacă urmărea ceva care părea o absurditate, atunci nimeni nu mai trebuia să afle.

Avea un pretext perfect pentru a merge la Londra: aranjamentele fuseseră făcute cu săptămîni în urmă. Deși prea tînăr și lipsit de experiență pentru a fi delegat, el era unul dintre cei trei studenți atașați participanților oficiali la reuniunea Uniunii Astronomice Internaționale. Ar fi fost păcat să scape prilejul, deoarece nu mai vizitase Londra din copilărie. Știa că foarte puține din zecile de comunicări ce urmau să fie făcute la UAI aveau să-l intereseze, chiar dacă le-ar fi înțeles. Ca orice participant la un congres științific, urma să asiste la lucrările ce păreau interesante, petrecîndu-și restul timpului discutînd cu participanții entuziaști sau cu simplii spectatori.

În ultimii cincizeci de ani, Londra se schimbase enorm. Acum cuprindea numai două milioane de oameni și de o sută de ori mai multe mașini. Nu mai era port deoarece, fiecare țară producînd singură tot ceea ce avea nevoie, structura comerțului internațional se modificase. Unele țări continuau să producă anumite bunuri de excepție, dar acestea erau transportate pe calea aerului pînă la destinație. Rutele comerciale, altădată convergînd spre marile porturi, iar mai tîrziu spre aeroporturi, se dispersaseră în cele din urmă într-o pînză complicată de păianjen, care acoperea lumea întreagă, fără noduri principale.

Totuși unele lucruri nu se schimbaseră. Orașul rămăsese un centru administrativ și cultural. Din acest punct de vedere, nu era întrecut de nici o capitală europeană, nici chiar de Paris, care pretindea acest lucru. Un londonez de acum o sută de ani ar fi constatat că centrul orașului era aproape neschimbat. Peste Tamisa se arcuiau poduri noi, dar în aceleași locuri. Gările uriașe și mohorîte dispăruseră, surghiunite la periferii. Parlamentul însă era același, ochiul singuratic al lui Nelson privea în josul Whitehall-ului și cupola St. Paul se ridica deasupra colinei Ludgate, cu toate că acum existau clădiri mai înalte, amenințîndu-i semeția.

Iar garda continua să se schimbe în fața Palatului Buckingham.

Toate acestea, își spuse Jan, puteau să mai aștepte. Începuse vacanța, iar el era cazat împreună cu cei doi colegi ai săi într-unul din căminele universității. Nici Bloomsbury nu-și schimbase specificul în ultimul secol; continua să fie un cartier de hoteluri și pensiuni, deși nu mai erau tot atît de înghesuite și nici nu mai alcătuiau șiruri nesfîrșite și identice de clădiri din cărămidă.

Ocazia se ivi abia în cea de-a doua zi a congresului. Comunicările principale se ţineau în sala mare a Centrului Ştiinţific, nu departe de Concert Hall, care contribuise din plin la transformarea Londrei în metropola muzicală a lumii. Jan dorea să audieze conferinţa din prima zi, despre care se spunea că avea să răstoarne complet teoria curentă referitoare la formarea planetelor.

Poate că aşa era, însă nu pierdu nimic interesant plecînd imediat după pauză. Se grăbi spre secretariat, ca să găsească sălile dorite.

Nişte funcţionari glumeţi aşezaseră Societatea Astronomică Regală la ultimul etaj al clădirii, gest apreciat de membrii Consiliului deoarece le oferea o privelişte magnifică asupra Tamisei şi nordului oraşului. Părea pustiu, dar Jan, strîngînd în palmă legitimaţia de membru ca pe un paşaport, găsi cu uşurinţă biblioteca.

Avu nevoie de aproape o oră pînă descoperi ceea ce îi trebuia şi pînă învăţă modul de folosire al uriaşului catalog stelar, cu milioanele lui de date. Tremura uşor pe măsură ce se apropia de ţintă şi se bucură că în preajmă nu era nimeni care să-i remarce nervozitatea.

Aşeză catalogul la locul lui şi rămase o vreme nemişcat, privind în gol. Apoi porni încet pe coridoarele tăcute, dincolo de secretariat (acum se găsea cineva acolo, despachetînd colete), după aceea în josul scărilor. Evitase liftul, dorind să fie singur. Iniţial avusese în gînd să mai audieze o comunicare, dar acum asta nu mai reprezenta ceva important.

Gîndurile continuau să-i fie învălmăşite cînd se îndreptă spre parapet şi privi Tamisa pe drumul ei lipsit de grabă către mare. Lucrurile aflate ar fi fost greu de acceptat de orice individ deţinînd educaţia lui ştiinţifică... Nu putea fi niciodată sigur de adevărul lor, deşi probabilitatea era covîrşitoare. Mergînd încet de-a lungul parapetului, recapitulă faptele.

Unu: nici unul dintre invitaţii la petrecerea lui Rupert nu putea şti că Jan avea să pună întrebarea aceea. Nici el nu ştiuse: fusese o reacţie spontană înaintea circumstanţelor. Deci nimeni nu-şi putuse pregăti din timp un răspuns.

Doi: probabil că NGS 549672 nu însemna nimic pentru un ins care nu era astronom. Deşi marele catalog **National Geographic Survey** fusese completat cu cincizeci de ani în urmă, experienţa lui era cunoscută doar de cîteva mii de specialişti. Şi, alegînd aleator un număr din el, nimeni nu putea spune care era poziţia stelei respective pe cer.

Dar, şi acesta era Trei, pe care-l aflase acum, steluţa nesemnificativă cunoscută drept NGS 549672 se găsea acolo unde trebuia... În mijlocul Constelaţiei Carena, la capătul dîrei strălucitoare, zărită de Jan însuşi cu cîteva nopţi în urmă, ieşind din Sistemul Solar către adîncimile spaţiului.

Orice coincidenţă era imposibilă. NGS 549672 **trebuia** să fie baza Overlorzilor. Recunoaşterea faptului spulbera însă toate ideile, bine cunoscute lui, referitoare la metoda ştiinţifică. Foarte bine, să fie spulberate... Trebuia să accepte faptul că, într-un fel necunoscut, experimentul lui Rupert declanşase o sursă neştiută de cunoştinţe.

Rashaverak? Părea explicaţia cea mai probabilă. Overlordul nu fusese în cerc, dar asta nu era important. Totuşi Jan nu era preocupat de mecanismul parafizicii; interesul lui era să utilizeze rezultatul.

Se cunoşteau foarte puţine lucruri despre NGS 549672; nu exista nimic care s-o distingă dintr-un milion de alte stele. Catalogul oferea magnitudinea, coordonatele şi tipul spectral al astrului. Jan mai avea puţin de cercetat şi doar cîteva calcule de făcut; după aceea urma să ştie, cel puţin aproximativ, la ce distanţă faţă de Pămînt se găsea lumea Overlorzilor.

Tînărul zîmbi larg, întorcînd privirea de la Tamisa la faţada alb-scînteietoare a Centrului Ştiinţific. Ştiinţa însemna putere, iar el era singurul om de pe Pămînt care cunoştea originea Overlorzilor. Nu ştia deocamdată cum avea să folosească acest lucru; urma să rămînă în mintea lui, aşteptîndu-şi momentul.

CAPITOLUL NOUĂ

Rasa umană continua să trîndăvească în lunga şi însorita după-amiază a păcii

și prosperității. Avea să mai existe vreo iarnă? Părea puțin probabil... Epoca rațiunii, prematur proslăvită de conducătorii Revoluției Franceze cu două veacuri și jumătate în urmă, sosise acum cu adevărat. De data aceasta nu putea fi nici o greșeală.

Existau desigur și neajunsuri, dar erau acceptate ca atare. Trebuia să fii foarte bătrîn ca să-ți dai seama că ziarele tipărite prin telex în fiecare locuință erau destul de modeste. Dispăruseră crizele, altădată atrăgînd titluri cu litere de-o șchioapă. Nu mai existau crime misterioase, derutînd poliția și provocînd într-un milion de inimi indignarea morală, care adeseori era doar invidie înăbușită. Delictele actuale nu mai erau cîtuși de puțin misterioase; ajungea să reglezi un ecran — și infracțiunea se derula ca un film. La început, existența unor astfel de instrumente crease panică, chiar printre cei ce respectau legea. Reacția respectivă nu fusese anticipată de Overlorzi, care stăpîneau multe — dar nu toate — dintre subtilitățile psihologiei umane. A fost necesar să se explice în repetate rînduri că nici un Tom Degețelul n-avea să-și poată spiona confrații, iar puținele instrumente date pe mîinile omului urmau să se găsească sub un control strict. De exemplu, vizorul lui Rupert Boyce nu putea opera în afara limitelor rezervației, așa încît el și cu Maia erau singurele persoane în raza de acțiune a aparatului.

Puținele delicte cu adevărat serioase erau ignorate de ziare. La urma urmei, oamenii bine crescuți nu se deranjează să citească despre gafele sociale ale altora...

Săptămîna medie de lucru avea acum douăzeci de ore, însă acestea nu erau sinecură. Rămăsese puțină muncă de rutină, de natură mecanică. Mințile oamenilor erau prea importante pentru a fi irosite cu sarcini ce puteau fi îndeplinite de cîteva mii de tranzistoare, niște celule fotoelectrice și un metru cub de circuite imprimate. Existau uzine care funcționau săptămîni întregi fără să fie vizitate de o singură ființă umană. Oamenii interveneau în situații speciale, în luarea deciziilor sau în proiectarea unor unități noi. Restul era îndeplinit de roboți.

Cu un veac în urmă, existența unui timp liber practic nelimitat ar fi ridicat probleme uriașe. Educația evitase cele mai multe asemenea probleme, deoarece un spirit cultivat este asigurat împotriva plictiselii. Standardul general de cultură se găsea la un nivel care altădată ar fi părut fantastic. Nu exista nici o dovadă a creșterii inteligenței rasei omenești, dar, pentru întîia oară, fiecare deținea toate posibilitățile de a-și folosi creierul în mod complet.

Cei mai mulți oameni dețineau două locuințe în regiuni relativ opuse ale globului. O dată cu „deschiderea" zonelor polare, un procent însemnat al omenirii migra din Arctica în Antarctica la intervale de șase luni, căutînd verile polare, lungi și fără nopți. Alții plecau în deșerturi, pe munți sau chiar în oceane. Pe planetă nu exista un singur loc care să nu poată fi utilat, confortabil, de știință și tehnologie.

Unele dintre cele mai excentrice locuri ofereau puținele știri senzaționale. Accidente există chiar și în societatea cea mai ordonată... Poate era un semn bun faptul că oamenii simțeau că merită să riști și, ocazional, să-ți rupi gîtul, de dragul unei cabane aciuite sub Everest, sau privind prin perdeaua de stropi a cascadei Victoria. Drept urmare, mereu cineva era salvat de undeva. Devenise un fel de joc, aproape un sport planetar.

Oamenii puteau să-și irosească vremea cu astfel de lucruri pentru că aveau la dispoziție atît timp, cît și bani. Desființarea forțelor armate aproape dublase venitul efectiv mondial, iar creșterea producției făcuse restul. În concluzie, nivelul de trai al omului din secolul douăzeci și unu era greu de comparat cu cel al oricăruia dintre predecesorii săi. Totul era atît de ieftin încît necesitățile stricte erau gratuite, fiind furnizate de servicii publice, cum fuseseră cîndva mijloacele de comunicație, iluminatul public și canalizarea. Orice individ putea călători oriunde dorea, sau mînca orice poftea, fără nici un ban. Își cîștigase acest drept, fiind membru producător al comunității.

Evident, existau și trîntori, dar numărul celor hotărîți să-și petreacă viața în completă lenevie este mult mai mic decît se apreciază de obicei. Suportarea unor asemenea paraziți constituia o sarcină mult mai facilă decît întreținerea armatei de funcționari, vînzători, casieri și alții a căror principală funcție fusese de a transfera banii între oameni.

Se calculase că aproape un sfert din activitățile generale ale rasei umane îl

reprezentau diferitele sporturi, începînd cu cele sedentare, ca şahul, şi pînă la cele mai riscante, cum era schiatul pe cele mai abrupte pante ale munţilor. De aceea dispariţia sportivilor profesionişti reprezentase un neaşteptat efect. Existau prea mulţi amatori excepţionali, iar condiţiile economice duseseră la perimarea sistemului profesionist.

După sport, activitatea cea mai dezvoltată era cea de agrement. Timp de peste o sută de ani, existaseră oameni care credeau că Hollywood-ul era centrul lumii. Acum puteau susţine afirmaţia aceasta, deşi majoritatea producţiilor anilor 2050 ar fi înălţat multe sprîncene nedumerite în 1950. Progresul era prezent şi aici; încasările nu mai reprezentau un indicator absolut.

Totuşi, dincolo de toate distracţiile şi divertismentele unei planete ce semăna tot mai mult cu un vast teren de joacă, existau oameni care mai găseau timp să repete o străveche întrebare rămasă fără răspuns:

„Şi de aici, încotro?".

(Continuare în numărul viitor)

Traducere de MIHAI DAN PAVELESCU

Concurs Anticipaţia

Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice „Anticipaţia" şi-a propus încă din primul număr al reapariţiei sale să promoveze, alături de capodopere ale literaturii universale SF, şi creaţia originală românească, lansînd cu prioritate tinere talente din cadrul cenaclurilor sau din afara lor. Prin acest gest înţelegem să onorăm frumoasa tradiţie a Colecţiei care a lansat vreme de aproape 19 ani marea majoritate a scriitorilor români de SF definitiv consacraţi astăzi.

În acest spirit de valorificare a creaţiei originale în domeniul literaturii SF, Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice lansează un concurs de proză scurtă (5 — 15 pagini, dactilografiate la două rînduri pe coli A4) în domeniul literaturii SF. Atragem atenţia că nu vor fi acceptate lucrări cu caracter fantastic sau din orice alt domeniu conex SF-ului.

Lucrările apreciate de un juriu special constituit, reunind personalităţi marcante ale domeniului, vor fi premiate după cum urmează:

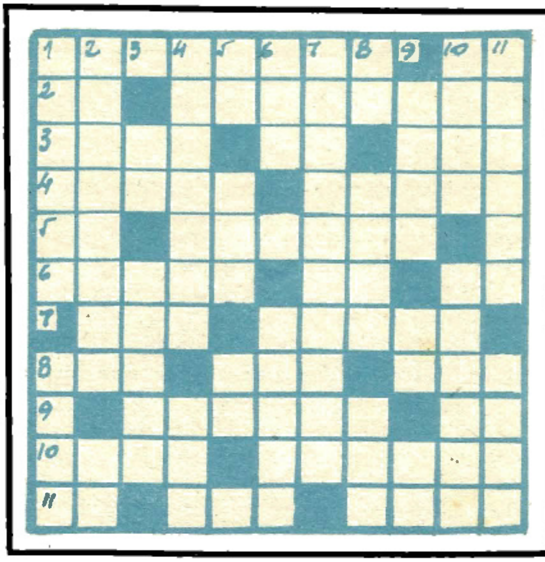
— premiul I — 3 000 lei
— premiul II — 2 000 lei
— premiul III — 1 000 lei

Lucrările propuse spre concurs vor fi trimise, în două exemplare, pînă la data de 20 septembrie a.c. (data poştei), cu menţiunea înscrisă pe plic **„Pentru Concursul de literatură SF"**, pe adresa: Revista „Ştiinţă şi tehnică", Piaţa Presei nr. 1, Bucureşti, cod 79781.

Dezlegarea careului „Fiinţe fabuloase" din numărul 469:

1). PARCE — AS — NS; 2). ORAR — SPIRIT; 3). NAIADE — RACI; 4). ET — IEZME — HM; 5). IAD — C — INVIA; 6). RUSALCA — P; 7). DIHANII — IEL; 8). R — UTAN — TARU; 9). AERAT — SAMCA; 10). CLIN — CERBER; 11). IF — ARGUS — AI.

MAI EXISTĂ ENIGME?

ORIZONTAL: 1. Dispozitiv destinat salvării pilotului aflat în pericol, despre care avem știri că s-ar fi construit în China pe vremea împăratului Sun (2258—2208 î.e.n.), ca de altfel și anumite „mașini de zbor"... „redescoperite" de-abia la începutul secolului nostru! — Creație și stăpîn al naturii, în legătură cu care biologia și paleoastronautica au căzut de acord asupra modalității de reducere a numărului său de cromozomi de la 48 la 46: prin radiațiile cosmice sau cele rezultate din fisiunea naturală a uraniului. 2. Cale! — Complex de activități destinate menținerii sănătății oamenilor despre care strămoșii noștri aveau cunoștințe mai vaste decît am fi noi tentați să credem: protezele dentare, „oglinzile magice" cu care vedeau oasele corpului (radioscopie?), operațiile de chirurgie estetică, intervențiile pe creier (!) sau grefele de inimă (!!) sînt atestate prin scrieri, desene rupestre, analiza mumiilor etc., dovezi necontestate — dar și insuficient explicate — astăzi !! 3. Mijloace de distrugere ale căror efecte sînt plastic descrise în epopeea „Mahabharata": căderea părului și a unghiilor, „tot ceea ce era viu devenea palid și-și pierdea vlaga" etc., adică aproximativ efectele... atomice. Dar erau ele cunoscute de-atunci?! — Dînsa — Localitate în Franța. 4. Astrul zilei și al vieții, prezență constantă în basoreliefurile mayașilor. Într-unul din acestea apar și un aparat de zbor, precum și niște panouri... asemănătoare cu cele construite în zilele noastre, reliefînd sursa lor de energie!! — Schițe cu caracter geografic aparținînd amiralului otoman Piri Reis în care apar elemente tulburătoare: configurațiile continentelor de o remarcabilă exactitate, prezența munților antarctici (descoperiți de-abia în 1957) etc. Vîrsta lor? 14 000 — 15 000 de ani. Cum au fost ele întocmite? **Numai prin observații aeriene ar fi putut,** dar cui aparține această realizare este o întrebare rămasă fără răspuns (sing.). 5. Med! — „...Paștelui", teritoriu aflat la 3 600 km de coasta chiliană, în care s-au descoperit sute de statui înfățișînd uriași de piatră (10-12 m înălțime și 50 de tone fiecare), unele cu pălării detașabile de 10 tone!! Cine le-a făcut și în ce scop rămîne, încă, o enigmă... 6. Pari pentru vie — Asia! — Indică direcția. 7. Element arhitectonic — Organ intern a cărui grefă a adus celebritatea dr. Barnard. Dar cine să le recunoască întîietatea incașilor, care prezintă tocmai această dificilă operație pe o suită de pietre pictate descoperite la Ica (Peru)?! 8. In cămin! — Măsură de timp divizată înscrierea sanscrită „Siddhanta Ciromani" pînă la ordinul a 0,33750 secunde, iar în „Brihath Sathaka" la 0,000000003 sec.!! La ce-ar fi folosit o astfel de precizie dacă nu la cercetări de fizică atomică?! — Reflexiv. 9. Uleioasă — Etna! 10. A găti — Sodoma și..., cetăți antice distruse din temelii (Biblia) în urma unor evenimente pe care cercetătorii moderni le identifică fie cu explozia unei bombe nucleare, fie cu aceea a unui... depozit de carburanți pentru navele extratrestre! 11. Străvechi continent plasat aproximativ pe locul actualului Oc. Pacific, distrus, precum Atlantida, mai degrabă de un cataclism nuclear (!) decît de unul natural — Lichid indispensabil vieții a cărui electroliză (cu descrierea electrozilor și a gazelor rezultate) apare în scrierea indiană „Agastya Samhita". Un simplu fapt teoretic (și chiar și-așa...) sau... — Aliaj feros fabricat la Medzamor (R.S.S. Armeană) cu cca 5 000 de ani î.e.n. Redescoperirea lui se va produce de-abia la începutul secolului XX!...

VERTICAL: 1. Stare a materiei a cărei producere, sub acțiunea curentului electric și cu ajutorul unei instalații adecvate, ne este prezentată într-o frescă egipteană. Între desenul antic și schemele moderne sînt doar deosebiri de nuanță... — „Sîmburele" materiei, cunoscut — se pare — și de antici, și încă în amănunt: ce altă sursă de energie ar alimenta acele „vimanas" (aparate de zbor) în care abundă scrierile vechi sau „tunelul-gigantic mesager al morții" capabil de a transforma în cenușă, instantaneu, armate întregi?! 2. Teren amenajat decolării, aterizării și staționării avioanelor, ceea ce este, în ultimă instanță, platoul Nazca (Peru) la care piesele sînt perfect vizibile... din avion. Dar oare nu tot de-acolo a fost coordonată și activitatea de construire a lor?! (ipoteză șocantă, dar susținută de oameni de știință a căror seriozitate nu poate fi pusă la îndoială) — Careu! 3. Camă! — „Vimana", aparatul de zbor de unde, în „Ramayana", aeronauții văd Pămîntul așa cum este, iar oceanul ca „un heleșteu minuscul". 4. Continent astral în care au fost străvechi și înfloritoare civilizații: olmecii, mayașii, incașii etc. — Rîu în Franța. 5. Seleniu — La tenis! — Osie! 6. Umede — A da un plus de apă culturilor. 7. Așezare peruană în care se află ruinele unei cetăți construite acum cca 10 000 de ani din blocuri de gresie de cîte 100 de tone peste care se suprapun cuburi de numai... 60 de tone. Chiar și pentru macaralele din zilele noastre operația n-ar fi fost prea ușoară, dar... 8. Suliță liliputană — Suită — Marcă de săpun. 9. Ou de pește — Notă muzicală — Șmecher (fam.). 10. Diminutiv masculin — Amplificator cuantic de radiații electromagnetice vizibile, reprezentînd și astăzi o realizare de vîrf a tehnicii mondiale, dar care se pare că a existat și a funcționat și înainte: în Valea Morții din Deșertul Nevada (S.U.A.) există ruinele unui oraș străvechi în care piatra și nisipul au fost topite de o temperatură superioară aceleia dezvoltate de o erupție vulcanică (pl.)... 11. Străveche cultură sud-americană creatoare a unei civilizații pline de enigme. Să amintim dintre acestea doar calendarul ei, după care anul avea 365,2420 zile (cu mijloacele cele mai moderne s-a stabilit „corecția" de-abia la a 4-a zecimală: 365,2422 zile!!) — Italian.

Radu STOIANOV

Dicționar: CUY, OVA, MU, LAA, AMO, ITAL.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL 5 LEI